

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)

נגד

הנאשמת:

תום סהר – ת"ז 311324693

בשם המאשימה:

עו"ד אלירן אשכנזי
עו"ד יפים וקסלר

בשם הנאשמת:

הכרעת דין

נגד הנאשמת, ילידת 1994, הוגש כתב אישום (מתוקן) בו מיוחסות לה עבירות נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, לפי סעיפים 62(2), 38(2), 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); הפקרה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

כתב האישום

1. ביום 25.6.18 בסמוך לשעה 3:43 נהגה הנאשמת ברכב מסוג יונדאי I10 המצוי בבעלותה (ל"ז 5481637, להלן: הרכב), כשלצדה ישבה אחותה הקטינה ק' (להלן: ק' או האחיות), ברחוב פריימן בראשון לציון, ממערב למזרח (להלן: הדרך). באותה עת תנאי הדרך היו כדלקמן: מזג אוויר נאה, ראות טובה, תאורת רחוב פועלת, כביש אספלט יבש ותקין, כביש דו מסלולי בעל שני נתיבים לכל כיוון, מהירות מותרת 60 קמ"ש, שדה ראייה מכיוון נסיעת הנאשמת לפנים שאינו פחות מ- 71 מ'.

בכיוון נסיעת הנאשמת ולפניה נסעו הקטינים פ.נ. יליד אוקטובר 2004 (להלן: המתלונן) וחברו הקטין מ.ל. (להלן: החבר) על גבי זוג אופניים חשמליים (להלן: האופניים). משהתרוקנה סוללת האופניים עצר החבר את האופניים, ירד מהם ועלה למדרכה, ואילו המתלונן ישב על האופניים וניסה להרימם לכיוון המדרכה ובעודם על הכביש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

באותה העת הגיעה הנאשמת ברכב בו נהגה, מבלי שהבחינה כלל במתלונן שנמצא לפניה ובכיוון נסיעתה על הכביש, פגעה עם חלקה הימני של חזית הרכב בחלקם האחורי של האופניים עליהם ישב המתלונן, והעיפה אותו לכיוון שיחים על המדרכה (להלן: התאונה). כתוצאה מהתאונה נגרם למתלונן שבר אפי ודיסלוקציה של מחיצת האף, ופצעי שפשוף בגופו. הוא פונה לבית חולים לטיפול ובהמשך נותח בהרדמה כללית. בנוסף ניזוקו האופניים וכן הרכב אשר חלקים ממנו, לרבות פלסטיק מראת הצד הימנית, נותרו במקום התאונה (להלן: פלסטיק מראת הצד).

הנאשמת שהבחינה בפגיעה במתלונן, לא עצרה את הרכב במקום התאונה כדי לעמוד על מצבו של המתלונן ולהזעיק עזרה, אלא המשיכה ונהגה ברכב לצומת קרוב, פנתה עם הרכב ועצרה רק בהמשך הדרך. באותה העת הוזעק למקום אביו של המתלונן אשר הגיע בחלוף מספר דקות, אז הודיע למשטרה על התרחשות התאונה, המשטרה הגיעה והיא שהזעיקה אמבולנס למקום.

במקביל להתרחשות זו יצאה האחות מהרכב, שאלה זוג אופניים חשמליים ממאן שהוא ושבבה למקום התאונה, לשם הגיעה רק בחלוף כעשר דקות מהתרחשותה. בהגיעה לאזור התאונה, שאלה את חבריו של המתלונן על מצבו, והללו השיבו כי המתלונן שבר את אפו. האחות אמרה לחבריו של המתלונן כי ידועה לה זהות הנהג הפוגע, אך עזבה את המקום מבלי למסור פרטים. ק' בחנה את חלקי הרכב שנותרו במקום התאונה, נטלה את פלסטיק מראת הצד וחזרה לרכב, כל זאת במטרה לשבש את חקירת המשטרה בנוגע למעורבות הרכב בתאונה. לאחר מכן הניחו ק' ו/או הנאשמת את פלסטיק מראת הצד ברכב, והשתיים שבו ללון בביתן כשהנאשמת החנתה את הרכב בחנייה ציבורית סמוכה.

בהמשך היום ולבקשתה של הנאשמת, פנתה אמה לפחח יעקב שוקר (להלן: הפחח) וביקשה כי יתקן את הרכב. בסמוך לשעה 18:00 הגיע הפחח לבית הנאשמת כדי לאסוף את הרכב לתיקון. הפחח פגש בנאשמת, שמסרה לו דו"ח שמאי מתאונה בה הייתה מעורבת בחודש פברואר (להלן: תאונה קודמת), הגם שאישרה בפניו, במענה לשאלתו, כי הנזק נגרם בתאונה הנוכחית. לאחר מכן הסיעה הנאשמת את הרכב למוסך "י.ש. המחדש" בראשון לציון (להלן: המוסך), שם החנתה אותו, ויעקב השיבה לביתה.

אך בשעה 21:00 או בסמוך לכך דיווחה הנאשמת למשטרה על התרחשות התאונה, וזאת מבלי למסור את פרטי המתלונן באופן שיאפשר לקשור בין הדיווח לבין הפגיעה שנגרמה לו, ותוך שמסרה בכזב כי המתלונן התפרץ לכביש (להלן: הדיווח הראשון). רק לאחר חקירה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

מאומצת של המשטרה אותר הרכב ביום 26.6.18 בסמוך לחצות כשהוא חונה מחוץ למוסך וממתין לתיקון בשעות הבוקר.

גדר המחלוקת (המשתנה) – תשובות הנאשמת לכתב האישום

2. כעולה מהכותרת, תשובות הנאשמת לכתב האישום השתנו במהלך המשפט, וכפי שנראה בהמשך, מדובר בגרסאות מתפתחות ומשתנות שאינן מתיישבות כלל ועיקר עם גרסאות שנמסרו על ידי הנאשמת בחקירותיה במשטרה, ועוד קודם לכן, בדיווח הראשון (ת/17).

[במאמר מוסגר: הערה רלוונטית להכרעת הדין כולה. משפטים שציטטתי בהם מצאתי שגיאה מובהקת בפרוטוקול (למשל, שגיאת כתיב או סימן פיסוק לא נכון כגון נקודה במקום סימן שאלה וכד'), מצאתי לתקן כחלק מובנה מהכרעת הדין, ללא צורך בתיקון הפרוטוקול שנותר כשהיה].

מענה מיום 7.10.19

3. הנאשמת הודתה כי נהגה ברכב במועד ובמקום המפורטים בכתב האישום. לטענתה, מקום התאונה היה חשוך, כפרה מחוסר ידיעה בתקינות הכביש, וכפרה בטענה כי שדה הראייה לפני לא פחת מ- 71 מ', זאת בשל החשיכה במקום. הנאשמת כפרה בטענה כי המתלונן הרים את אופניו לכיוון המדרכה. לגרסתה, המתלונן "ישב על האופניים, רכב עליהם על הכביש, כאשר הוא מבצע עבירה כי הוא בלי קסדה, מתחת לגיל 16 וזה אופניים חשמליים... הנאשמת לא הבחינה ברוכב האופניים. הנאשמת שמעה מכה כאשר היא לא יודעת מה פגע בה ובמי היא פגעה... לא כופרים בדיעבד בעצם הפגיעה במתלונן. הייתה פגיעה בין אופניים לבין רכב. הנאשמת לא הבחינה שפגעה במתלונן. היא שמעה מכה".

אשר להתנהגותה מיד לאחר התאונה: "היא עצרה בסמוך למקום התאונה ומי שירדה מהרכב זו אחותה הקטינה ק' כדי לבדוק ולעמוד על מצבו של המתלונן. האחות הגיעה למקום, שוחחה עם חבריו של המתלונן, ראתה גם אדם בוגר, שבדיעבד מסתבר שזה אביו של המתלונן שטיפל בו. עצירת הרכב לא הייתה בצומת הקרוב אלא מספר מטרים לאחר התאונה... האחות ק' יצאה מהרכב, עבר מכר שלה במקום עם אופניים חשמליים. היא עלתה על האופניים שלו כדי להגיע למקום התרחשות התאונה מרחק של מספר מטרים, זה היה ממש מידי מבחינת זמנים, ולא בחלוף 10 דקות מההתרחשות כפי שנכתב בכתב האישום. היא אכן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

שאלה זוג אופניים ממכר שלה שעבר במקום. כאשר הגיעה למקום היא עמדה על מצבו של המתלונן, זה רשום בסעיף 10 – אין חולק. היא שאלה בדבר מצבו של המתלונן, ענו לה והיא ידעה שהוא נחבל באפו. היא ראתה אדם בוגר שמטפל במתלונן, שבדיעבד אנו יודעים שזה אביו. היא שאלה אם יש צורך בעזרה ונענתה שאין צורך. היא לא נתבקשה למסור פרטים ולכן לא מסרה. לשאלת בית המשפט, כשק' עזבה את המקום היה במקום אמבולנס".

הנאשמת כפרה בחומרת החבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מהתאונה. אפו נשבר אמנם, אך לא בוצעה הרדמה כללית. הנאשמת לא ידעה שבמהלך התאונה נפלו חלקים מרכב, ולא ידעה שאחותה אספה את פלסטיק מראת הצד, אלא בדיעבד, וכלל לא נחקרה בחשד לשיבוש החקירה בהקשר לכך. הנאשמת אישרה כי חזרה לביתה לאחר התאונה, וכי בהמשך היום פגשה בפחת. לטענתה, לא הייתה מודעת לפרטי השיחה המקדימה בין אמה לבין הפחת. הנאשמת לא זכרה אם מסרה לפחת דו"ח שמאי מתאונה מחודש פברואר, ובכל מקרה אמרה לו כי מקורם של הנוזקים ברכב בשתי תאונות – התאונה הקודמת והתאונה מושא כתב האישום. הרכב הושאר בכניסה למוסך והפחת החזיר אותה לביתה.

אשר לדיווח הראשון, לטענת הנאשמת היא הגיעה למשטרה בשעות הערב, לפני השעה 21:00. לגרסתה, היא "דיווחה דיווח מלא על התרחשות התאונה, כפי שהחוק דורש. היא לא ידעה למסור את הפרטים של המתלונן כי לא הי(ו) לה... היא מסרה את פרטי התאונה, היכן התרחשה התאונה, את שעת ההתרחשות, את פרטי הרכב. כל הפרטים שקשורים לתאונה. היא השאירה את כל הפרטים שהמשטרה הייתה חייבת לדעת על התאונה, היא לא מסרה שום דבר בכזב אלא באמת. היא יודעת לאחר ובדיעבד שק' ישבה לידה שהמתלונן הוא זה שזיגזג עם האופניים החשמליים וסטה לכיוון שלה, ולכן זה מה שמסרה בהודעה, היא מסרה את הפרטים המלאים שלה, של התאונה, של הרכב, ומסרה בדיוק את מה שאחותה ק' סיפרה במשטרה לגבי התאונה, שהמתלונן הוא זה שזיגזג עם האופניים החשמליים והתאונה קרתה לאור נהיגתו הרשלנית באופניים. אנחנו כופרים באחריות לתאונה".

בתום המענה המפורט שנמסר מפי בא כוחה של הנאשמת ובנוכחותה, מסרה הנאשמת מפיה: "התשובה שנתן עורך הדין שלי היא על דעתי".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

4. למען הנוחות ננסה למקד את גדר המחלוקת לאחר המענה הראשון לכתב האישום:

א. אין מחלוקת על כך שהתאונה בין הרכב והאופניים התרחשה במקום ובמועד המתוארים בכתב האישום, וכי הנאשמת היא זו שנהגה ברכב בזמן התאונה.

ב. אין מחלוקת על כך שבזמן התאונה ישב המתלונן על האופניים. לטענת המאשימה, התאונה התרחשה בשעה שהמתלונן ניסה להעלות את האופניים למדרכה, ואילו לטענת הנאשמת, המתלונן רכב על האופניים באמצע הכביש וסטה לכיוון שלה.

ג. לטענת הנאשמת, הרחוב היה חשוך, שדה הראייה מוגבל והשילוב של נתונים אלו עם אופן הרכיבה של המתלונן, יש בו כדי לזכותה מאחריות לגרימת התאונה.

ד. הנאשמת עצרה בסמוך למקום התאונה. ק' ירדה מהרכב כדי לעמוד על מצבו של המתלונן, שוחחה עם חבריו, שמעה מהם כי נחבל באפו, ראתה במקום אדם בוגר שטיפל בו, שבדיעבד התברר כאביו של המתלונן, לא מסרה פרטים כלשהם כי לא נתבקשה לעשות כן, ומאותו הטעם לא סייעה בטיפול, וכשעזבה בחזרה לכיוון הרכב כבר היה במקום אמבולנס.

ה. הנאשמת מסרה את הרכב לפתח לאחר תיאום מוקדם בינו לבין אמה.

ו. הדיווח הראשון שמסרה הנאשמת במשטרה הוא אמת לאמיתה, והכיל את כל הפרטים שהיו בידיעתה של הנאשמת, כנדרש לפי החוק.

מענה מתוקן מיום 31.5.20

5. ביום 31.12.19 אשר נועד להשלמת פרשת התביעה ולפרשת הגנה (לאחר שהתקיימו שתי ישיבות הוכחות, ביום 16.12.19 וביום 17.12.19), ביקש בא כוחה (דאז) של הנאשמת, עו"ד אלעד קוטין, להשתחרר מייצוגה, בטענה לחילוקי דעות מהותיים שאינם מאפשרים לו לייצגה כראוי מבלי לעשות שקר בנפשו. הנאשמת הודיעה כי אינה מתנגדת לבקשה, וביקשה להפנותה לסנגוריה הציבורית, ואילו ב"כ המאשימה בהגינתו לא התנגד לבקשה, חרף המשמעות הישירה – עיכוב משמעותי בניהול המשפט. לאחר שהדגשתי כי עו"ד קוטין ייצג את עניינה של הנאשמת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

באופן מקצועי ורציני, וכי אף הנאשמת לא העלתה כל פגם באשר לאופן ניהול ההליך, מצאתי כי מדובר בנסיבות חריגות, הוריתי על ביטול ישיבת ההוכחות שנועדה לאותו המועד, והפניתי את הנאשמת לסנגוריה הציבורית, אשר מצאה לקבל על עצמה את ייצוגה. פרק הזמן במסגרתו נדחה הדיון נוצל, בין השאר, על מנת לאפשר הליך קיומו של הליך גישור, שלא צלח.

בפתח ישיבת ההוכחות הבאה – 31.5.20 ובמענה לתהייה שהעלה ב"כ המאשימה, ביקש בא כוחה (החדש) של הנאשמת לתקן את המענה לכתב האישום בכל הנוגע לעצם הפגיעה במתלונן: "לשאלת בית המשפט אם אני מבקש לתקן את המענה לכתב האישום, אני מבקש לתקן רק את הנקודה הזאת, רק בעניין הפגיעה במתלונן. אני מבקש להבהיר, בעיניי זו הבהרה, ולציין כי אין מחלוקת שהמתלונן נפגע. אין מחלוקת לגבי תוצאות הפגיעה. לשאלת בית המשפט אם יש מחלוקת שהמתלונן נפגע כתוצאה מפגיעת רכב, אני משיב שאנחנו לא יכולים להשיב על כך מחוסר ידיעה. יש מחלוקת שהמתלונן נפגע מרכבה של הנאשמת. לשאלת בית המשפט האם יש שינוי בטענה שנמסרה בתשובה לכתב האישום (סעיף 6) לפיה הנאשמת שמעה מכה, אך לא ידעה מה פגע בה ובמי פגעה, אני משיב שאין שינוי בטענה... מרשתי מודה שהיא פגעה באופניים של המתלונן. היא טוענת שהמתלונן לא היה על האופניים עת הפגיעה, ולכן טוענת שלא פגעה במתלונן עצמו... גם הפגיעה באופניים, שאין מחלוקת שפגעה בהם, נודעה (ה) לנאשמת רק בדיעבד ולא בעת הפגיעה עצמה". ב"כ המאשימה לא התנגד לתיקון המענה לכתב האישום.

בטרם מתן החלטה המתירה את תיקון המענה לכתב האישום, ביקשתי את התייחסותה הישירה של הנאשמת למהלך: "הנאשמת לאחר שהוזהרה כדין: לשאלת בית המשפט אני פגעתי באופניים באמצעות הרכב שלי. המתלונן לא היה על האופניים באותה עת. לשאלת בית המשפט אם אני יודעת ממה נפגע המתלונן, אני משיבה שלא יודעת ממה נפגע". בשלב זה ובהסכמת ב"כ המאשימה התרתי את תיקון המענה לכתב האישום.

6. אם ננסה לנתח את גדר המחלוקת לאור המענה המתוקן לכתב האישום: הנאשמת שבה ואישרה כי פגעה באופניים, אלא שאלו, כך גרסתה העדכנית, נעו בכביש ללא רוכב, כך שההתנגשות התרחשה אך ורק בין הרכב לבין האופניים, ואין לה ידיעה או הסבר באשר לאופן בו נפגע המתלונן. גרסתה זו של הנאשמת, מעבר להיותה גרסה כבושה, לוקה בקשיים מהותיים עליהם נעמוד בפרק הדיון. בשלב זה מצאתי להאיר שניים מהם: ראשית, האם האופניים נסעו עצמונית, ללא רוכב, משל היו "אופניים אוטונומיים", שאחרת כיצד ניתן להסביר את גרסתה של הנאשמת, ממנה לא ביקשה לחזור, לפיה "המתלונן הוא זה שזיגזג עם האופניים החשמליים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

וסטה לכיוון שלה" (מענה מיום 7.10.19). ונדגיש, הנאשמת עמדה על כך שהאירוע לא התרחש בקרבה לשפת המדרכה, בשעה שהמתלונן ניסה להעלות את האופניים למדרכה, אלא בתוך נתיב נסיעתה, לתוכו סטה המתלונן. שנית, אם הנאשמת כלל לא פגעה במתלונן, מדוע צריכה הייתה אחותה ק' לרדת מהרכב כדי לעמוד על מצבו של המתלונן? ושוב, הנאשמת לא ביקשה לחזור בה מרכיב זה במענה לכתב האישום.

מהלך המשפט

7. התקיימו ארבעה דיוני הוכחות (16.12.19, 17.12.19, 31.5.20, 15.9.20), אשר באחרון בהם הושלמה פרשת התביעה ונשמעה פרשת הגנה – עדות הנאשמת. ביום 16.9.20 נשמעו סיכומי הצדדים (כזכור, לאחר שתי הישיבות הראשונות נדחתה שמיעת המשך הראיות, תחילה בשל החלפת ייצוג, בהמשך על מנת לאפשר להגנה להכין חוות דעת בוחן (שלבסוף לא הוגשה), ולאחר מכן בשל כניסתה של הנאשמת לבידוד).

עיקרי ראיות התביעה

המתלונן – עדות מיום 16.12.19

8. המתלונן, בן כ- 13 במועד האירוע, העיד כי הוא והחבר רכבו בכביש על אופניים חשמליים השייכים לידידה, כך שהחבר נהג באופניים והמתלונן ישב על השלדה מלפנים ("רמה"). במהלך הנסיעה נפרקה הסוללה, החבר ירד מהאופניים ועלה על המדרכה, ואילו המתלונן התיישב על כיסא הרוכב, עדיין על הכביש בקרבת המדרכה. או-אז נפגע ממכונית, נפל לכביש, עלה על המדרכה ונשכב על השיחים. בהמשך לכך התקשר המתלונן לאביו שהגיע למקום, ולאחריו הגיעו משטרה ואמבולנס.

בחקירתו הנגדית אישר המתלונן כי לא הוא ולא החבר חבשו קסדות כנדרש, וכי למעשה רכבו על אופניים חשמליים למרות גילם הצעיר. כשנשאל האם המשיך "לפדל" על האופניים לאחר שהחבר ירד, השיב בשלילה והסביר כי התאונה התרחשה מיד כשהתיישב על מושב הרוכב, לאחר שהחבר עלה על המדרכה. העיד כי לאחר שנפל ראה את המכונית שפגעה בו נוסעת, לא ראה אנשים בתוכה, וכי "נראה לו" שצבע המכונית הפוגעת היה אפור, "אוטו בינוני". לשאלה האם אחרי הרכב הפוגע עברו במקום כלי רכב נוספים, השיב בשלילה חד-משמעית (פרו' עמ')

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

17-16). כהתבקש להבהיר האם ניסה להעלות את האופניים על המדרכה השיב כי התכוון לעשות כן, אך לא הספיק, מכיוון שברגע שהתיישב עליהם נפגע מהרכב הפוגע (פרו' עמ' 18). שב והבהיר כי לא ראה את הרכב הפוגע אלא לאחר הפגיעה. מספר דקות לאחר שהתיישב בשיחים הגיעה ילדה ששהתה במקום דקות ספורות ודיברה עם חבריו. למיטב זכרונו, הילדה עזבה את המקום לפני שאביו הגיע, והאמבולנס הגיע מאוחר יותר. בתום חקירתו הנגדית הוטח בו שבניגוד לעדותו בדבר רכב בינוני אפור, הרכב שנתפס היה קטן ושחור "ש. זה לא אותו רכב שפגע בך, נכון? ת. כן" (פרו' עמ' 20 ש' 26-28).

9. בתום העדות ביקשה ההגנה להגיש בהסכמה את הודעתו של המתלונן במשטרה (נ/1). הנסיבות המפורטות בהודעה תואמות לעדותו של המתלונן לפני. רכב פגע בו מאחור ברגע שהתיישב על האופניים והתכוון לעלות על המדרכה, וכתוצאה מהתאונה "עף" מהאופניים לכיוון המדרכה לאזור השיחים. קם מיד, הרגיש כאבים באף, כאילו נשבר, וכאבים ברגל שמאל. אשר לרכב הפוגע, הוא המשיך בנסיעה מהירה מבלי לעצור או לנסות לעצור (לא נשמעה חריקת בלמים לפני התאונה). החבר ניסה לעזור לו והתקשר לחברים נוספים שהיו איתם קודם לכן בגינה ולא נכחו במקום בזמן התאונה. חבר בשם ע.צ. סיפר שראה נהג מבוהל שנסע ברכב מסוג סיאט לאון קופרה בצבע אפור. כשנשאל המתלונן איזה רכב פגע בו השיב "רכב בינוני בצבע אפור". הנהג הפוגע לא הגיע אליו על מנת למסור פרטים ולדרוש בשלומו, ואף לא באמצעות חבריו, אחרת היו אומרים לו. לשאלה האם הגיע למקום משהו לא מוכר, השיב כי ראה ילדה שאיננו מכיר שהגיעה באופניים חשמליים ושוחחה עם חבריו. לא זכר אם הגיעה לפני המשטרה והאמבולנס או אחריהם.

החבר – עדות מיום 17.12.19

10. העיד בחקירה ראשית על כך שהוא והמתלונן רכבו על אופניים חשמליים, ולאחר שנגמרה הסוללה ביקש המתלונן מהחבר לעלות למדרכה, והמשיך בעצמו ברכיבה על האופניים בדיווש. כשתי דקות מאוחר יותר פגעה מכונית במתלונן מאחור. החבר לא ראה את הפגיעה. "שמעתי את הבום ואז ראיתי שהוא על הרצפה והמכונית דרסה אותו והמשיכה. המכונית נסעה והוא שכב על המדרכה לידי. יש בין הכביש לבין המדרכה שיחים כאלה והוא ישב שם". בהמשך לכך הגיעו למקום משטרה, אביו של המתלונן, אמבולנס וילדה אשר "שאלה מה קורה, איזה חלקים הוא נפגע, כאילו מה קורה מה קרה פה. איזה חלקים בגוף קרה לו וזהו". הילדה "ראתה את החלקים, שאלה איזה חלקים יש, לקחה משהו נראה לי ופשוט חזרה מאיפה שהגיעה".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

לדבריו, הילדה שהתה במקום כשתי דקות, ובזמן זה נכחו במקום המתלונן, החבר, חבר נוסף בשם ע.צ., אביו של המתלונן ואמבולנס (פרו' עמ' 52).

בפתח חקירתו הנגדית של החבר ביקשה ההגנה להגיש בהסכמה את הודעתו של החבר במשטרה (2/1). לשאלת הסנגור אישר החבר כי דבריו במשטרה, לפיהם הילדה נכחה במקום כחמש דקות (ולא שתיים כפי שהעיד בחקירתו הראשית) כנראה מדויקים יותר. בזמן האירוע היה בן 14 לערך, רכב על אופניים חשמליים בניגוד לחוק וללא קסדה. שהו קבוצה של חברים בגינה הציבורית, שתו שתייה קלה, ללא אלכוהול. הוא והמתלונן עזבו את החבורה על מנת לקנות קולה, ובדרכם חזרה התרחשה התאונה. אישר כי לפני שנפרקה הסוללה הוא רכב באופניים והמתלונן ישב על ה"רמה". בניגוד לעדותו של המתלונן לפניי, אשר מסר, כזכור, כי התיישב על האופניים ואז התרחשה התאונה, בטרם הספיק לנסוע עליהם, העיד החבר כי המתלונן רכב על האופניים "(המתלונן) מפדל כי נגמרה הסוללה, אני עליתי על המדרכה". שמע רעש חזק "בום". לא ראה את הפגיעה. ראה רכב עוזב את המקום ואת המתלונן שוכב על הארץ, על השיחים והאופניים לצדו על הכביש. לא ראה את הרכב דורס את האופניים. כשנשאל באשר לזיהוי הרכב השיב: "ת. רק את הצבע שלו אני זוכר. ש. מה הצבע? ת. שחור או כסוף, בין לבין כזה. ש. סוג של הרכב אתה יכול לומר? ת. לא. ש. מי ישב ברכב אתה יכול לומר? ת. לא". הילדה הגיעה למקום בסמוך לאחר התאונה. השיב בשלילה לשאלה האם הציעה עזרה. זכר ששאלה מה קרה למתלונן והיכן נפגע, "איזה חלקים של האוטו עפו, במקרה של התאונה היו חלקים על הכביש, אז היא שאלה איזה חלקים, אם אנחנו יודעים איזה חלקים אלו וזהו". לא שמע חריקת בלמים לפני התאונה. כשהבחין ברכב הפוגע ראה אותו בתחילה נוסע לאט, ואז המשיך במהירות גבוהה יותר. לשאלה האם לא שם לב למתרחש ברכב בשל היעדר תאורה במקום, השיב בשלילה, והסביר כי היה מרוכז במתלונן. לשאלה האם זוכר כלי רכב נוספים שנסעו במקום השיב בשלילה (פרו' עמ' 25-55).

11. הודעתו של החבר במשטרה (2/1) מתיישבת עם עדותו לפניי: "אני נהגתי בצד ימין צמוד לאבן שפה של הכביש, בדרך נגמרה הסוללה, (המתלונן) אמר לי תרוץ קצת והוא פידל קצת, אני ירדתי מהאופניים ועליתי על המדרכה והתחלתי לרוץ כמה מטרים והוא פידל בצד שמאל שלי על הכביש ובמקביל אליי, ופתאום באה מכונית שמעתי בום, הסתובבתי וראיתי שהוא נדרס, הוא שכב על הצד על השיחים שהיו בין המדרכה לבין הכביש, הוא היה צמוד לאופניים, ראיתי אוטו רגיל קטן נוסע ולא עוצר. ישר התקשרתי לע.צ. שיבוא. החברים הגיעו אחר כך, אבא של (המתלונן) שהתקשר למשטרה, המשטרה הגיעה, אמבולנס הגיע גם אחרי כולם, והגיעה גם ילדה שאני לא מכיר, בת 16, הייתה נראית צעירה כזו, היא הגיעה עם אופניים חשמליים, היא לבשה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

חולצה לבנה קצרה ומכנס ורוד קצר, היה לה כפכפים, היא עצרה על המדרכה, היא הגיעה מכיוון צוריאל ושואלת מה קרה פה? ענינו לה שאוטו דרס אותנו, שאלה אם הוא בסדר, באיזה מקומות הוא נפגע? אמרנו לה שהוא נפגע באף, ושיש לו עוד כמה שפשופים. אחד החברים שאל אם היא מכירה את מי שדרס את (המתלונן)? היא אמרה לו שכן. ש. האם הילדה השאירה פרטים כלשהם? ת. לא. ש. האם הילדה ניגשה ל(מתלונן) או לאמבולנס בכדי לברר מה המצב של (המתלונן)? ת. לא. היא באה אלינו, לא לאמבולנס. ש. מה עשתה הילדה לאחר ששאלה איפה (המתלונן) נפגע? ת. היא ירדה מהאופניים לעבר הכביש, בדקה את החלקים של האוטו שדרס את (המתלונן) והיו על הכביש בנתיב הימני, היא לקחה 2 חלקים לא יודע איזה חלקים, היא לקחה אותם חזרה לאופניים ונסעה לעבר צוריאל, לא אמרה דבר, פשוט לקחה את החלקים ונסעה... ש. האם שמעת חריקת בלימה או צפירה לפני הבום? ת. לא, גם לא אחרי. ש. באיזה צבע הרכב שפגע היה? ת. שחור או כסוף.

ו.צ. – עדות מיום 17.12.19

12. העיד בחקירה ראשית על כך שהחבר והמתלונן רכבו יחד כדי לקנות שתייה. בהמשך לכך התקשר החבר והודיע שהמתלונן נדרס. "באנו, רצנו אליהם, ראינו את (המתלונן) עם דם על הפנים, שאלנו מה קרה הוא אמר שהוא נדרס. היו חלקים על הרצפה של מכונית. אחרי כמה דקות הגיעה ילדה, שאלה מה קרה, אמרנו לה ש(המתלונן) נדרס, היא באה לחלקים, הרימה חלק גדול, והייתה על אופניים חשמליים ופשוט נסעה מהר" (פרו' עמ' 56-57).

בפתח חקירתו הנגדית של ע.צ. ביקשה ההגנה להגיש בהסכמה את הודעתו במשטרה (3/1). ע.צ. בן 14.5 במועד האירוע. בזמן התאונה שהו בגינה ציבורית. בדרכם לזירת התאונה ראו רכב אחר מסוג סיאט לאון קופרה (להלן: הסיאט). מפאת החשיבות שרואה ההגנה לייחס לסיאט, אביא את הדברים מפי אומרים: "ש. ואז מיד אחרי שזה קורה מתקשרים אליך ואתה מגיע "בטיל" למקום נכון? ת. כן. ש. אני מראה לך את ההודעה שלך, לא דיברת על זה בכלל ואני רוצה להזכיר לך. מפנה אותך לעמוד הראשון לשורות 10-11. אתה מדבר על שאתה רואה רכב סיאט לאון קופרה כסופה עם שלושה גברים באוטו. תספר על זה? ת. לפני שבאתי למקום, זה היה כביש ישר, וראיתי בפניה ימינה אוטו עומד ו-3 גברים עם הראש ככה (שם את הידיים על הראש) כאילו לא מבינים מה קרה. ש. תסביר את התנועה שעשית. ת. כאילו מה קרה לי עכשיו... ש. שהם אומרים לעצמם? ת. כן. ואז רצתי ל(מתלונן), כי אני מכיר את המקום ונסעתי לשם. ש. עם איזה רכב היו שלושת הגברים האלה? ת. אוטו אפור כסוף כזה, אני לא זוכר אם זה היה סיאט לאון קופרה. ש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

חשבת לדבר איתם? אתה מגיע לתאונה, חשבת לגשת אליהם? ת. פחדתי שהם יעשו לי משהו, הם היו גדולים. אני לא מכיר אותם. ש. היה לך חשוב מאוד להגיד את זה במשטרה נכון? ת. כן."

לגבי הילדה שהגיעה למקום: "ש. תאשר לי שהילדה בעצם שואלת אתכם לגבי מצבו של (המתלונן) ומה קרה לו? ת. כן. ש. אתה זוכר אם היא שאלה אם צריך להגיש לו עזרה? ת. את זה היא לא שאלה. ש. אתה מדבר על חלקים שהיו על הכביש. ת. כן. היו הרבה חלקים. ש. הרבה חלקים? ת. יחסית כן. היו מים כאלה על הרצפה, סוג של שמן. יכול להיות אני לא יודע. ש. ואז אתה אומר שהילדה הזאת שאתה לא מכיר מסתכלת ולוקחת חלק אחד את החלק הכי גדול בעצם? ת. חלק גדול כן. ש. זה היה על הכביש? ת. כן. ש. כשהילדה שם אני מבין שכוחות ההצלה גם שם, המשטרה ומד"א במקום עצמו מגיעים קצת אחריה? ת. יכול להיות, אני לא זוכר ממש. ש. כשאתה מיד מגיע למקום אתה רואה עוד תנועת כלי רכב במקום? ת. לא" (פרר' עמ' 57-59).

בחקירתו החוזרת של העד התמקדה המאשימה בסיאט. להלן העדות: "ש. סיפרת כאן לעו"ד על סיאט לאון קופרה. תסביר בבקשה ככל שאתה יכול מבחינת מיקום, איפה היא הייתה בדרך שלך ל(מתלונן)? ת. יש צומת כזאת, מעבר חצייה והכל, יש שביל ארוך, פניה ימינה ואני הייתי צריך להמשיך לישר. ראיתי מצד ימין שלי אוטו, אני יכולתי לראות מי יושב באותו וראיתי 2 בחורים יושבים מקדימה ואחד יושב מאחורה והחלונות שלהם לא היו כהים, ראו מה יש באוטו, וראיתי 3 גברים עם הראש למטה. ש. אחרי הצומת לאיפה אתה ממשיך? ת. ל(מתלונן) ול(חבר)" (פרר' עמ' 59).

13. הודעתו של ע.צ. במשטרה (נ/3) מתיישבת עם עדותו לפניי. שוב, בשל החשיבות שנותנת ההגנה לסיאט, אביא את התיעוד הרלוונטי מתוך ההודעה: "בתאריך 25.6.18 ישבתי בגן שנקרא עין דור בשכונת צוריאל עם כמה חברים סמוך לשעה 3:00. (המתלונן והחבר) נסעו לקנות מים בטעמים, אז הם חזרו ופתאום (החבר) מתקשר ואומר "(המתלונן) נדרס, בואו לכאן מהר". נסענו כל החברים, חלק באופניים חלק בריצה לכיוון מקום התאונה ליד הבית קברות. הגענו לצומת עם רחוב פרימן והיציאה מהשכונה כאשר אני רואה אוטו מסוג סיאט לאון קופרה כסופה עם 3 גברים באוטו שהם עומדים אחרי המעבר חצייה לתוך השכונה מהצומת, החלונות היו סגורים הם לא אמרו כלום והמשיכו בנסיעה שהם ראו אותנו, המשכנו בנסיעה לכיוון מערב לעבר מקום התאונה, 5 דקות אחרי זה אבא של (המתלונן) הגיעה ואבא שלו התקשר למשטרה".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

לגבי הילדה שהגיעה למקום: "היא שאלה אותי, את עידן ואת (החבר) מה קרה? ענינו לה שדרסו את (המתלונן), אז היא אמרה שהיא מכירה את אלה שדרסו אותו. שאלנו אותה מי אלה שדרסו אותו? היא פשוט הסתובבה, התקדמה טיפה לאיפה שכל החלקים של האוטו שפגע שהיו על הכביש, לקחה חלק יחסית גדול, חזרה לאופניים ופשוט נסעה משם... ש. איזה חלק היא לקחה עמה? ת. צבע שחור, חלק יחסית גדול משאר החלקים שהיו על הרצפה. ש. מה זה חלק גדול? ת. משהו כמו חצי היד שלי. ש. האם אותה ילדה השאירה פרטים או כל פרט מזהה כלשהוא? ת. לא. ש. האם הילדה שאלה לשלומי של (המתלונן)? ת. כן. שאלה מה קרה לו? ענינו לה שהוא נדרס. ש. האם היא ראתה את (המתלונן)? ת. לא, היא הייתה רחוקה ממנו והוא בדיוק נכנס לאמבולנס... ש. האם ראית את התאונה? ת. לא. ש. האם הילדה שאלה אם (המתלונן) בסדר כתוצאה מהתאונה? ת. לא, היא אמרה שהיא מכירה את מי שדרס וזהו".

אביו של המתלונן – עדות מיום 16.12.19

14. הגיע למקום התאונה שנמצא בקרבת ביתו בעקבות שיחת טלפון מבנו המתלונן. הוא זה שהזמין את המשטרה, שבהמשך לכך הזמינה למקום אמבולנס שפינה את המתלונן לבי"ח, שם אושפז ונותח באפו. בחקירתו הנגדית השיב כי מצב התאורה במקום תקין, רחוב ראשי ומואר. שמע מבנו כי בטרם התאונה נגמרה הסוללה והוא התכוון לעלות עם האופניים למדרכה. הוא לא ראה את הילדה שהגיעה למקום. שמע עליה מחבריו של המתלונן. לא ידע לומר איזה סוג רכב פגע במתלונן. חבריו חשבו שזאת איביזה (פרו' עמ' 21-24).

ניצן דיין, בן זוגה של הנאשמת – עדות מיום 16.12.19

15. חקירה ראשית: ביום התאונה נפגש עם הנאשמת ואחותה ק' לארוחת ערב. בשעה 1:00 לערך השאירו אותו בביתו בתל אביב ונסעו בחזרה לראשון לציון. הנאשמת נהגה במכוניתה, יונדאי מסוג I10 בצבע שחור. באמצע הלילה קיבל הודעה מהנאשמת שקרתה תאונה והתקשר אליה. "היא הייתה מאוד היסטרית סיפרה לי שהייתה תאונה וכנראה היה נפגע שם בחור. סיפרה לי שהם עצרו משהו כמו כמה מאות מטרים לאחר התאונה וק' ירדה לראות מה סיבת הפגיעה. ראתה שם כנראה בנסיבות שהיה שם ילד פצוע והסיקה שמדובר שם בתאונה ונפגע הילד. לאחר מכן שאלתי מה מצב הילד היא אמרה לי שהוא בסדר, ק' בדקה אותו ושאר הילדים שם הזמינו כוח הצלה, כנראה אמבולנס שיבוא וייקח את הילד. לאחר מכן היא חזרה לביתה. והלכה לישון ואמרה לי שבבוקר תלך להגיש תלונה במשטרה עם אמא שלה". לשאלה מפורשת מה סיפרה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

השיב: "סיפרה לי שקרתה תאונה, שעצרו כמה מאות מטרים לאחר מכן. ק' ירדה לבדוק מה קרה. וק' חזרה ואמרה שהייתה פגיעה כנראה בילד" (פרו' עמ' 36).

חקירה נגדית: בני זוג מזה כשנתיים. הנאשמת נהגת מעולה וזהירה. בחורה היסטרית ונלחצת בקלות. לשאלה האם אמרה לו מדוע עצרה כמה מאות מטרים אחרי זירת התאונה השיב: "כן. האזור שנסעו בו היה כביש ראשי והיה פחד לעצור באזור התאונה מחשש שתהיה תאונה נוספת. לכן הם המשיכו לאזור בטוח יותר. ברגע שניתן היה לעצור תום עצרה וק' רצה לשם. וזה לא לקח יותר משלוש דקות כדי להגיע למקום התאונה ולבדוק מה סיבת התאונה" (פרו' עמ' 37).

יעקב שוקר (הפחח) – עדות מיום 16.12.19

16. חקירה ראשית: העד בעלים של מוסך "י.ש. המתחדש" לפחחות וצבע בראשון לציון. בבוקר האירוע פגש את אמה של הנאשמת אשר סיפרה לו כי מכוניתה נפגעה וזקוקה לתיקון. "אמרה לי לקחת את הדו"ח שמאי מהבת שלה ושאני אתקן לה את הרכב". בסוף יום העבודה הגיע לביתה של הנאשמת אשר מסרה לו דו"ח שמאי (11/ת), נסעה אחריו למוסך על מנת להשאיר את הרכב, ולאחר מכן השיבה לביתה. לדבריו "כשהיא ירדה לחניית הבית היא סיפרה לי על המקרה שהיא נכנסה בעמוד ופגעה באיזה רוכב אופניים. המלצתי לה ללכת למשטרה לדווח על זה כאזרח שומר חוק שלא יהיו בעיות". כשהגיע למחרת בבוקר למוסך, הרכב לא היה במקום. כשנשאל על הפגיעה ברכב השיב: "המגן שבור. הטמבון הקדמי שבור בצד ימין. אני יודע שיש לי דו"ח שמאי וצריך לתקן את האוטו על פי דו"ח שמאי". כשהתבקש להתייחס למוצג ת/11 השיב כי בדיעבד מדובר בדו"ח שמאי בנוגע לפגיעה ברכב מסוג טויוטה, ואילו המכונית שהובאה לטיפולו על ידי הנאשמת היא מסוג יונדאי (פרו' עמ' 25-27).

חקירה נגדית: העיד כי כשהגיע לביתה של הנאשמת הרכב חנה בחנייה ציבורית באופן גלוי. אישר כי אמה של הנאשמת סיפרה לו שהרכב עבר שתי תאונות, אחת ישנה ואחת בין הרכב לבין אופניים. חשב שהנאשמת מסרה לו דו"ח שמאי רלוונטי לתאונה. רק למחרת כשעיין בדו"ח שמאי ת/11 התברר לו כי איננו רלוונטי לרכב שהובא לטיפולו. בשום שלב לא התבקש להסתיר את הרכב. נחקר לדבריו בחשד שניסה להסתיר דבר מה ובכך סייע לאחר התאונה. בשום שלב לא חש מאוים. אשר לדבריו שהנאשמת סיפרה לעד: "ש. אתה מדבר בעדות שלך פה בבית המשפט אומר שתום מדברת על פגיעה בעמוד, ואזכיר לך את הדברים שאמרת ביוני. מפנה לשורה 30

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

בהודעה הראשונה בעמוד 1 "היא אומרת שלפנות בוקר מישוה עם אופניים משתולל". ת. זכור לי בוודאות" (פרו' עמ' 27-31).

ג'קי סהר, אביה של הנאשמת – עדות מיום 16.12.19

17. ביום התאונה בשעה 18:00 פנתה אליו הנאשמת במסרון בזמן שהיה בשירות מילואים, וביקשה שייקח אותה למשטרה. סופו של דבר לא נפגשו באותו היום, אלא רק למחרת בתחנת המשטרה, לאחר שהנאשמת נעצרה לחקירה. כשנשאל על הנאשמת ואחותה השיב כי למרות הבדלי הגילים ביניהן, הנאשמת היא זו ש" נלחצת מדבר הכי קטן ולוקחת ללב קשה".

רס"ר רועי מירובסקי (להלן: הבוחן) – עדות מיום 15.9.20

18. חקירה ראשית: בוחן תאונות דרכים אשר נקרא לטפל בתאונה. הוגשה אסופת מסמכים המתעדים פעולות חקירה שביצע העד (ת/29-46). הסביר כיצד נראתה הזירה, אותה תיעד בתרשים תאונת דרכים (ת/29): סימני שפשוף ובלימה על גבי אבן השפה של המדרכה בצד ימין של הנתיב הימני ברחוב פריימן לכיוון מזרח, חלקי פלסטיקה וזכוכית שנמצאו בכביש בנתיב הימני ואחד מהם על אי תנועה בנוי מצד ימין לנתיב הימני, בינו לבין המדרכה. סימן בלימה שמשאיר רכב פרטי נותר מספר ימים, ולכן אין וודאות כי הסימן קשור בתאונה. כבר באבחנה ראשונית עולה כי החלקים הפזורים בזירה שייכים לרכב פרטי בצבע שחור. הפנה לתמונה מס' 13 במוצג ת/33, ממנה עולה כי מדובר בחיפוי פלסטיקה של מראה צד ימין של רכב פרטי, לא אופנוע ולא משאית (פרו' עמ' 94 ש' 22-27). על מנת לנסות ולאתר את הרכב הפוגע בוצעו פעולות הקשורות בזיהוי שרידי הרכב, ובמקביל ניסיון לאתר מצלמות בדרך. הבוחן הופנה למוצג ת/13 – דו"ח פעולה מאת רס"ר סרגיי שפרן (להלן: רס"ר שפרן), וכן לסרטון מתוך מצלמות אבטחה שמספרו 20180625 (להלן: סרטון תחנת הדלק).

19. על מנת לבאר את עדותו של הבוחן, אביא בקצרה את תוכנו של ת/13: רס"ר שפרן התבקש על ידי הבוחנים במרחב שפלה לאתר רכב שחור, ככל הנראה מסוג יונדאי I10 שחלף ברחוב פריימן. בבדיקה במצלמות העירייה משעה 3:20 עד השעה 3:50 נמצא פעמיים רכב שעונה על התיאור: בשעה 3:27 מכונית יונדאי I10 שחורה הגיעה מכיוון מזרח על רח' פריימן ופנתה ימינה לרח' שמוטקין, ובשעה 3:37 מכונית יונדאי I10 שחורה יצאה מרחוב שמוטקין שמאלה לרח' פריימן. מכיוון שהניח שמדובר באותו רכב, והואיל ומדובר בשעת לילה מאוחרת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

כשכמעט כל העסקים באזור סגורים, פנה רס"ר שפרן לתחנת דלק "המפרש" (להלן: תחנת הדלק), המקום היחיד הפתוח למיטב ידיעתו. ואכן, מצפייה בצילומי מצלמת האבטחה בתחנת הדלק עלה כי מכונית מסוג יונדאי I10 שחורה נכנסה לתחנה בשעה 3:28 על מנת לתדלק. במכונית נראו שתי בחורות. המכונית יצאה מהתחנה בשעה 3:36, אז גם נראה בבירור מספר לוחית הזיהוי שלה – 5481637 (מספר ל"ז של הרכב – ג"א). רס"ר שפרן העתיק את צילומי האבטחה, והוסיף כי הזמנים במצלמות העירייה כמו גם במצלמות תחנת הדלק תואמים לזמן אמת. לא בוצעו בקבצים שינוי או עריכה כלשהם.

20. הבוחן הסביר כי תחנת הדלק נמצאת שני צמתים מרומזרים לפני מיקום התאונה, וכי הזמנים מתיישבים עם מעורבות של הרכב בתאונה, בפרט לאור העובדה שלא נראו כלי רכב נוספים בכביש. כן הופנה העד לסרטון "צומת פריימן שמוטקין" ולמוצג ת/16 (העתק הסרטון), והעיד כי נראה שהרכב שהיה בתחנת הדלק פנה שמאלה לכיוון רחוב פריימן. הרכב נראה שלם, ללא נזק תאונתי, חיפוי מראה צד ימין במקומו (פרו' עמ' 96 ש' 7-1).

במקביל ביצע הבוחן בדיקות על מנת לאתר את הרכב שהיה המקור לחלקים שנמצאו בזירת התאונה. ממוצג ת/27 עלה כי מדובר בחלקי רכב השייכים ליונדאי I10 שיוצרו בשנת 2014. בהתאם, צורתו החזותית של הרכב בסרטוני מצלמות האבטחה נראה כיונדאי I10 משנתון 2014. "ש. בהמשך אותו היום כבר יש לך מידע יותר מבוסס, מה אתה עושה? ת. המטרה שלנו כרגע היא להביא את הראיה הכי חזקה בתאונה, מי זה הרכב, איפה הרכב. יש לי ממצאים בזירה אני צריך לקשר אותם לרכב. אנחנו פותחים בסריקות בשעות הערב. סביבת אזור התאונה, רדיוס רחב, עוברים בניין בניין מחפשים בחניות" (פרו' עמ' ש' 14-24).

הבוחן הפנה למוצג ת/34 – לוח תצלומים בו מתועדת מציאת הרכב (של הנאשמת, אותו הרכב שנראה בסרטוני מצלמות האבטחה) ביום 25.6.18 בשעה 23:55 כשהוא חונה בסמוך למוסך. לרכב נזק בחזית צד ימין ובמראת צד ימין. בהמשך ביצע הבוחן השוואה בין החלקים שנאספו בזירת התאונה לבין הרכב (ת/37), ממנה עלתה התאמה מלאה בין החלקים לבין הרכב. "ת. המסקנה שהחלקים כחלקים ברגע שהם נשברו מתאימים אחד לשני. את החלקים שהרכבתי לרכב מבחינתי אני מקבל פה התאמה חד ערכית בין החלקים לבין הרכב. כולל המראה עצמה כמראת זכוכית, וכל הנזק בעצם בחזית ימין. ניתן לראות בתמונות את הפעולות שביצעתי פה, את ההתאמה. גם פנס ערפל, הכל בקיצור כל החלקים. ש. בהמשך לדברים שלך, אני מבקש להציג לך את ת/40. תסביר לבית המשפט מה הפעולות שאתה מבצע ומתועדות בלוח תצלומים הזה?

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

ת. אלה החלקים שמצאתי בבגאז' של היונדאי, בחלק האחורי של הרכב. ב"כ המאשימה: אפנה את בית המשפט בהקשר זה לת/36. המשך: ת. גם את החלקים האלה, חלקים שלא נאספו ממקום התאונה על ידי, ולא נמצאו מן הסתם, חיברתי אותם לרכב גם כן באזור חזית ימין של הרכב, וגם פה ניתן לקבוע שיש התאמה חד ערכית בין החלקים ברכב. ניתן לראות בתמונות בלוח תצלומים מס' 3 תמונות 5,6. בלוח תצלומים 4 תמונה מספר 7. ובתמונה 8 אפשר לראות מסגרת של מראה שחורה שמצאתי גם אותה בבגאז' ומתאימה למראה ימין. גם בתמונות וגם מה שאני רואה בשטח, התאמה חד ערכית מבחינתי. זה לא סתם לבוא ולהרכיב חלק, לכל שבר יש את הקו תפר שלו שמתאים אחד לשני כמו פאזל" (פרו' עמ' 98 ש' 1-20).

21. על מנת לבחון קיומו של קשר בין הרכב לבין האופניים, ביצע הבוחן התאמת נזקים (ת/39). הבוחן הצביע על סדרה של התאמות בין הרכב לבין האופניים, והסביר כי האופניים נפגעו מאחור, במכה שפגעה בסבל האחורי מימין לשמאל. הפגיעות באופניים התאימו לפגיעות ברכב. לאחר ניתוח הממצאים: "אין לי ספק שהפגיעה מתאימה לחזית ימין של הרכב ולנזק כנזק בחלקו האחורי של האופניים. לאחר כל הממצאים וכל האיסוף חלקים, חיבור, התאמה, מדידה, אני מציב את האופניים אל מול הרכב (מדגים באמצעות צעצועים), ואני מקבל שהאופניים מבחינתי נמצאים בסטייה קלה לימין. בזמן הפגיעה (מדגים מצב בו האופניים נמצאים בצמוד לרכב מלפנים, שניהם באותו כיוון נסיעה והאופניים נוטים מעט לימין). בית המשפט: האם למסקנה זו הגעת, בין שאר, בגלל כיוון המכה בסבל האחורי? ת. כן, בחלקו האחורי של הסבל שהמכה הייתה מאחור לפנים מהחלק האחורי לפנים, ומימין לשמאל צד ימין כיוון כללי לצד שמאל. צריך כוח בשביל לעקם את הברזל של הסבל, בשביל לגרום לו לעיוות כזה גם לצד שמאל וגם לפנים. אם הפגיעה הייתה במצב חזית אחור קלאסית, ללא נטייה, קו ישר של הרכב והאופניים, רוב הסיכויים מהניסיון שלי בשטח ממה שאני רואה את הנזקים בתאונות, או שהאופניים היו נהדפים לאחור ומתרסקים על השמשה של הרכב, או יותר מזה אם האופניים היו טיפה בזווית לשמאל תוך כדי נסיעה האופניים היו נדחפים למצב שבו הם מסתובבים ב- 90 מעלות שמאלה או כל זווית שהיא, לכיוון צד שמאל מלפנים למכונת, וזה לא מה שהיה לפי הנזקים ברכב. עוד דבר, הנזקים בחזית ימין ובמראה שהייתה מכופפת מהחלק לפנים לאחור, בעיקר אני מסתמך על הנזקים. המעיכה בקורת ימין מלפנים לאחור, זאת אומרת שהפח נמעך לפנים" (פרו' עמ' 98 ש' 26 – עמ' 99 ש' 31).

22. ניסוי שדה ראייה (סרטון + מוצגים ת/42-ת/44). הבוחן ביצע ניסוי שמטרתו לבדוק מה המרחק ממנו הייתה צריכה הנאשמת להבחין במתלונן על אופניו. מהניסוי עלה כי לנאשמת היה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

שדה ראייה פתוח של לפחות 71 מטרים אל עבר האופניים שנסעו בקצה נתיב ימין. לפי חישוב שערך, אם הייתה מגיבה בזמן ובולמת בזמן, הייתה נעצרת במרחק של 27.5 מטר לפני האופניים, זאת לפי חישוב מהירות נסיעה של 60 קמ"ש, היא המהירות המותרת, והיא גם המהירות עליה הצהירה הנאשמת בחקירתה (פר' עמ' 100 ש' 11 – עמ' 102 ש' 8). כן הופנית לניסוי הובלה והצבעה (ת/41 וסרטונים) ולחקירת הנאשמת (ת/5, ת/א5, ת/6) שנערכה על ידי הבוחן, במהלכה הופסקה ההקלטה במערכת "ענבל" בשל תקלה טכנית.

23. חקירה נגדית: הבוחן נשאל מדוע לא השווה בין סימני הבלימה שנמצאו בזירת התאונה לבין צמיגי הרכב, והסביר כי לא ניתן היה לבצע זאת מאחר שהרכב עזב את הזירה, וכן כי ברגיל רכב בולם משאיר שני סימני בלימה, שבלעדיהם לא ניתן לבצע חישוב מהירות על בסיס הסימנים (פר' עמ' 109 ש' 1 – עמ' 110 ש' 6). לשאלת הסנגור השיב כי קיבל דיווח במערכת הקשר על רכב פוגע מסוג סיאט לאון קופרה. מדוע, אם כך, חיפש רכב שחור מסוג יונדאי, השיב כי הדבר נעשה בהתבסס על זיהוי החלקים שנמצאו בזירת התאונה, בשילוב עם בדיקת מצלמות האבטחה. כן הסביר כי רכב מסוג יונדאי I10 משנתון 2014 תואם בצורתו גם לשנתונים 2015-2016 והפנה לדו"ח בוחן (ת/31) סעיף 14(3). לשאלה האם ביקש מזי"ט (זירה טכנולוגית) בדיקה של רכב מסוג סיאט לאון קופרה, השיב כי לאחר שצפה בסרטונים שלל את האפשרות של מעורבות רכב מסוג זה בתאונה (פר' עמ' 111 ש' 28 – עמ' 113 ש' 22).

אשר לחישובי זמנים והתאמת שעת התאונה לשעת היציאה של הנאשמת מתחנת הדלק, השיב כי הכל התרחש בסמיכות לזמן התאונה (פר' עמ' 113 ש' 23 – עמ' 115 ש' 3). אשר להתאמת נזקים, נשאל האם שוחח עם המתלונן והשיב שהאחרון העיד כי הרכב פגע בו מאחור, נתון המתיישב עם מנגנון הפגיעה. לא נמצאו בזירת התאונה חלקים שהתפרקו מהאופניים (פר' עמ' 115 ש' 4-28). נחקר באשר לאופן ביצוע ניסוי שדה הראייה (פר' עמ' 115 ש' 29 – עמ' 117 ש' 19). הבוחן נשאל באשר לחקירתה של הנאשמת מיום 27.6.20 (ת/5, ת/א5, ת/6, ת/7, ת/8), באשר לסוג העבירות בהן נחשדה, השיבוש המיוחס לה וכיוצ"ב. אשר לשיבוש השיב שמדובר בעצם ההפקרה ובהמשך במסירת הרכב לתיקון מבלי לדווח על התאונה במשטרה במהלך יום שלם (פר' עמ' 118 ש' 10 – עמ' 120 ש' 28). הבוחן נשאל באשר לאופן בדיקת הרכב (פר' עמ' 120 ש' 29 – עמ' 121 ש' 30).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

רס"ל הודיה לריין – עדות מיום 16.12.19

24. קיבלה מאת הנאשמת הודעה על תאונת דרכים (הדיווח הראשון ת/17), אשר נמסרה במשטרה ביום 25.6.18 (הערת בית המשפט: בדיווח הראשון ת/17 לא נקובה שעת מסירתו, אך הנאשמת עצמה בחקירתה הראשונה ת/2 (ש' 6-8) מסרה את שעת הגעתה לתחנת המשטרה למסירת הודעה (21:00 לערך), ואף אישרה זאת בעדותה בבית המשפט (פרו' עמ' 145 ש' 30 – עמ' 146 ש' 3)). מפאת חשיבותו של הדיווח הראשון, להלן תוכנו: "הודעת נהג על תאונת דרכים – עם נפגעים/נזק בלבד. מולאו פרטיה של הנאשמת, פרטי הרכב ופוליסת ביטוח חובה. בתאריך 25.6.18 בשעה 3:30 ברחוב פרימן ראשון לציון רוכב אופניים חשמליים התפרץ לכביש, אל רכבי. נבהלתי, עצרתי בהמשך, אחותי ירדה לוודא שהכל בסדר עם רוכב האופניים, ומשנ(ו)כחה לדעת שמצבו תקין נסענו משם. הגעתי לדווח על האירוע כנדרש ע"פ החוק. כאמור, האירוע קרה היום. לציין שלא נלקחו פרטים מהרוכב אופניים (לא מולאו פרטים של נפגע גוף או כלי רכב מעורבים – ג"א)". כן הוגש בהסכמה מזכר שערכה העדה באשר לנסיבות קבלת הדיווח הראשון (ת/18). בעדותה הסבירה כי נהג הרכב מוסר ההודעה הוא שממלא בעצמו את ההודעה על פרטיה. איננה זוכרת את האירוע. כל תפקידה מתמצה בחתימה על הטופס, המועבר למחרת המשך טיפול.

פקד מתן קליש – עדות מיום 16.12.19

25. שימש במועד הרלוונטי כראש מדור תאונות דרכים במרחב שפלה. חיפש בצוותא עם הבוחן אחר הרכב הפוגע, והיה שותף למציאתו. כן היה מעורב כנהג בסרטון ההובלה והצבעה, והוא זה שעצר את הנאשמת (דו"ח מעצר ת/20). מדו"ח המעצר עולה כי ביום 26.6.18 בשעה 8:00 נמסר לנאשמת על מעצרה, וזו השיבה בתגובה "אתה לא יכול לעשות לי את זה. אני לא מבינה למה אני עצורה, אם באתי והבאתי את כל הפרטים שלי". נשאל בחקירתו הנגדית מדוע היה צורך לחפש את הרכב ביום 25.6.20 בשעות הלילה, לאחר שכבר בשעה 20:00 מסרה הנאשמת את ההודעה ת/17. על כך שהשיב שהדבר לא היה בידיעתו, שאחרת היה ניגש מידית לנאשמת ולרכב (פרו' עמ' 42 ש' 16 – עמ' 43 ש' 27). לאחר שאותר הרכב ונגרר למשטרה, החליט לעצור את בעלת הרכב. נחקר לגבי נסיבות המעצר וסבירות ההחלטה לעוצרה (פרו' עמ' 43 ש' 28 – עמ' 47 ש' 23). נחקר באשר לפעולות חקירה שבוצעו ושלא בוצעו לעניין חבריהם הקטינים של המתלונן והחבר, כמו גם באשר לשאלת קיומו של רכב נוסף: "ש. המתלונן בעדות 1/ מדבר על חבר שלו ועל סוג רכב. איך אתה או רועי התייחסתם לעניין הזה? הרכב הוא סיאט לאון קופרה בצבע אפור. אתה זוכר איך התייחסתם לזה בחקירה? ת. אני לא זוכר איך התייחסנו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

לזה בחקירה, אני יכול להגיד לך בוודאות שכנראה היה בלבול בצבע וזה לא הרכב המעורב, ואין צל של ספק שהרכב שפגע זה הרכב של הנהגת החשודה היות ובוצעה התאמת נזקים גסה עם חלקים שנמצאו בזירת התאונה. ש. אם אני אומר לך שהמתלונן שהעיד פה בבית המשפט ואמר לו שפגע בו רכב בינוני בצבע אפור, הוא גם לא יודע מה פגע בו? מי שידע זה אתם שלא הייתם במקום? ת. כן ומאחר ופורנזיקה בזירת התאונה חזקה יותר מכל עדות של עד ראיה. לא פעם ולא פעמיים ובטח בגרסה של צבע אפור ושחור בשעת לילה ניתן להתבלבל, אבל לא ניתן להתבלבל בפורנזיקה שנמצאת בזירת התאונה. חלקים שהושארו מהרכב הפוגע. לעניין אם היה רכב כזה או אחר, נסיבות התאונה לא מאפשרות לרכב אחר לפגוע ברוכב אופניים, ולאחר מכן יונדאי I10 תפגע בו באותה צורה. המנגנון לא יכול להתרחש" (פרו' עמ' 47 ש' 24 – עמ' 49 ש' 26).

רס"ב איל שמביק (31.5.20)

26. חקר את הנאשמת באזהרה ביום 26.6.18 לאחר שנעצרה. הוגשו בהסכמה חקירתה של הנאשמת ונוסח האזהרה (1/ת, 2/ת, 2/ת), תיעוד החקירה בתקליטור (3/ת), תמליל החקירה (4/ת). הסביר לנאשמת את זכויותיה לרבות הזכות להיוועץ בעו"ד. בחקירה נגדית: לא ציין בפני הנאשמת בעל-פה את זכותה לסנגוריה ציבורית. לשאלה מדוע יוחסה לנאשמת עבירת הפקרה השיב: "עזבה את מקום התאונה, לא דיווחה למשטרה, לא דיווחה לכוחות ההצלה, לא מסרה את פרטיה למעורב בתאונת הדרכים, לא הגישה לו עזרה. לכן, נחשדה בהפקרה" (פרו' עמ' 83 ש' 5-2). כשנשאל היכן בחקירתה נשאלה הנאשמת על עבירת השיבוש שיוחסה לה, השיב: "אני לא רואה שאלה ספציפית לגבי שיבוש, אבל מבחינתי עצם זה שהיא עזבה את מקום התאונה ועלה חשד שהיא שלחה את אחותה לאחר שהגיעו לביתם כרוכבת אופניים שתחזור לזירת התאונה כדי לראות, זה החשד שעלה, כדי לראות מה קורה בזירת התאונה, יכולתי להוסיף את הסעיף של חשד שיבוש הליכי חקירה, אני לא רואה בזה כל פסול" (פרו' עמ' 83 ש' 28 – עמ' 84 ש' 15).

עדות נוספות ומוצגים

27. רס"ר גולן מרציאנו (17.12.19): הגיע לביתה של הנאשמת ועיכב אותה לחקירה. הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה (21/ת) ומזכר הבהרה (22/ת). פקד אלכסנדר שטרן (17.12.19): מעורב בעיכוב הנאשמת ובהיפוש שנערך בביתה. הוגשו בהסכמה דו"ח עיכוב (23/ת) ודו"ח חיפוש (24/ת). רס"ל יצהר צנעני (17.12.19): הוגש בהסכמה דו"ח פעולה (25/ת). לא זכר מאום מהאירוע. רס"מ יצחק קורן (31.5.20): השתתף בפעולות סריקה אחרי הרכב הפוגע, אחד הנערים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

אמר שמדובר בסיאט לאון קופרה בצבע כהה. הוגש בהסכמה דו"ח פעולה (9/ת). הזכיר בדו"ח הפעולה בדיקה של מצלמות העירייה. לא בדק אותן בעצמו. במהלך הבאת הראיות הוגשו בהסכמה 48 מוצגים. חלקם הוזכרו לעיל, חלקם יזכו להתייחסות (ראשונה או נוספת) בפרק הדיון, וחלקם אינם מצדיקים התייחסות מפורשת.

עיקרי ראיות ההגנה

28. הנאשמת העידה להגנתה כעדה יחידה (15.9.20), וכן הוגשו בהסכמה המוצגים נ/1-3/נ/1 שנסקרו לעיל (הודעותיהם במשטרה של המתלונן, של החבר ושל ע.צ.). כבר בפתח הדברים ייאמר כי למן תחילת חקירתה הראשית של הנאשמת נקל היה להבחין בהתרגשותה הרבה ובקושי של המעמד עבודה. הנאשמת העידה באופן נסער, וחלק מהעדויות אף לווה בבכי. בית המשפט שב והציע לנאשמת לנוח, לשנות, לערוך הפסקות בדיון על מנת שתוכל לאכול דבר מה ולהירגע. לנוכח התנגדות הנאשמת לא נערכו הפסקות של ממש (הנאשמת לגמה מים במהלך העדות, ונערכה הפסקה אחת לא מתוכננת לצורך קיום דיון דחוף בהליך אחר), אך בית המשפט שב והציע זאת פעם אחר פעם במהלך הדיון.

29. חקירה ראשית לנאשמת: גרסת הנאשמת בתחילת עדותה: "פתאום באמצע הדרך שמענו בום ולא הבנו מה קרה (בוכה) וזה היה פשוט מפחיד. היה לילה וחושך ופתאום היה בום מתכתי כזה שלא היה ברור מה קרה, ובתוך האוטו זה היה נשמע חזק. איך שהיה אפשר לעצור פשוט עצרתי לא רציתי שזה יהיה במקום אסור או מסוכן. התקדמתי ממש כמה שניות, עצרתי ולא הספקתי להגיד כלום ופשוט אחותי זינקה מהרכב ואמרה לי "חכי חכי אני הולכת לבדוק מה קרה". מאותה נקודה לא הבנתי לאיפה היא הולכת בכלל ומה זה, היא פשוט נעלמה לי. באותו רגע הרגשתי הרגשה של קיפאון כאילו מתחיל לי התקף חרדה ואני רק רוצה שזה יעבור. ככל שחשבתי על זה יותר זה לא הפסיק, והייתי פשוט קפואה במקום, פחדתי. פשוט רק התגבר. פתאום אני קולטת שאחותי נעלמה ואני פתאום ראיתי ניידת שעוברת לידי ופחדתי פשוט שקרה לה משהו כי היא פשוט לא הייתה שם. באותו רגע התקשרתי לאחותי כי התחלתי לדאוג ואז היא באה וחזרה פשוט לאוטו ואמרה לי "הכל בסדר לא קרה כלום". הרגעתי את עצמי, הכנסתי לעצמי לראש שהכל טוב ואני יכולה להעביר את ההתקף שלי. חיכינו שאני אירגע קצת והמשכנו לנסוע. נסענו הביתה. זהו, ואז הגענו פשוט לחניה. יצאתי מהאוטו ופתאום קלטתי שהאוטו נראה כזה שעבר, שדברים חסרים, שקרה משהו. ש. כשאת אומרת דברים חסרים למה את מתכוונת? ת. לא יודעת, כאילו, פלסטיק של האוטו, אני לא יודעת איך קוראים לדברים האלה. ואז נלחצתי כי הבנתי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

שבעצם אין לי איך לנסוע עכשיו למבחן. אי אפשר לנסוע ככה. הגעתי הביתה, עליתי וישר ניסיתי לשלוח הודעה לאמא שלי, ניסיתי לדבר עם מישהו, לדבר עם אמא שלי לראות מה אני עושה ולהסביר מה קרה. הלכתי לישון וקמתי בבוקר, דיברתי עם אמא שלי, דיברתי עם סבא שלי וסיפרתי להם בעצם מה קרה, ששמענו את הבוס ומה קרה לאוטו, ובעצם כל הזמן הזה גם כאילו כשאחותי בעצם הגיעה לאוטו ולא דיברנו בנסיעה וזה, לא היה לי קמצוץ של חשד שזה כאילו היה ברור שבוודאות זה לא היה אדם. בוודאות, זה לא היה על הפרק בכלל. הרעש הזה זה היה רעש מתכתי. זה היה רחוב שריק לפני שהגעתי לשם, לפני ואחרי. הכביש היה פשוט ריק. אני כל הזמן הייתי עם העיניים ללמעלה. אם היה שם נגיד כמו שהם אמרו, ילד בחולצה לבנה אין סיכוי שלא הייתי רואה אותו, אין סיכוי לפספס דבר כזה. זאת לא הייתה אופציה בכלל [הדגשה הוספה – ג"א]. כשאחותי חזרה משם היא לא סיפרה לי מה קרה שם באותו רגע כי ידענו בוודאות שאין קשר, זה לא קשור בכלל למה שקרה, אחרת היינו שמות לב לזה, היינו שתינו והסתכלנו. וזהו. כל היום למחרת דיברתי עם אמא שלי והיא אמרה לי בעצם שגם אם אין נפגעים לא משנה איזה תאונה קורית חייב ללכת למשטרה ולדווח. חיפשתי מישהו שיקח אותי, אבא שלי היה בעבודה, סבא שלי לא יכל, אף אחד לא יכל פשוט לקחת אותי והייתי צריכה לחכות שאמא שלי תסיים לעבוד בשביל שתיקח אותי למשטרה. הגענו למשטרה" (פרו' עמ' 123 ש' 4 – עמ' 124 ש' 3).

30. לגבי נסיבות חקירתה: "כשהגעתי לרחובות הבנתי כאילו שאני צריכה בעצם לתת עדות אם ראיתי משהו או לגבי מה שקרה שם. באותה נקודה נכנסתי לחדר של מתן קליש והסברתי לו שיש לי מבחן ואני חייבת לצאת והייתי ממש לחוצה לגביו והוא אמר לי "אל תדאגי את תצאי תגידי מה שצריך והכל יהיה בסדר. אם תגידי שאת לא קשורה לזה בשום דרך אז את לא תצאי מפה" (בוכה) לא תגידי למבחן במילים אחרות. הוא ידע כמה הייתי בלחץ לגבי זה ולגבי הזמן ושהיו צריכים לאסוף אותי מהבית כי לא היה לי איך להגיע למבחן. משם ירדתי לחקירה הראשונה שלי עם אייל שמביק ושם העליתי השערות לגבי מה שקרה והוא פשוט תיקן אותי במה שאמרתי לא נכון. ש. מה זאת אומרת תיקן אותך במה שאמרתי לא נכון? ת. אם אני אומרת מתפרץ אבל הם רואים בנזקים שלא אפשרי, אז הוא בא לי מאחורה. או מקדימה. כאילו לא אמר שהתפרץ כי אמרתי שזה לא נכון שהוא התפרץ זה לא מה שקרה. בית המשפט: לא את אמרת שהוא התפרץ? ת. אני אמרתי אבל זה לא נכון. זאת השערה. אני לא יכולתי לדעת כי לא ראיתי בן אדם ולא ידעתי שהיה שם מישהו בכלל. זה לא עמד בכלל כאופציה בעיניי. וזהו, רק רציתי לסיים עם העדות הזאת בשביל לצאת למבחן, בשביל ש, אני לא ידעתי בכלל לאן זה חותר, אני לא יודעת להסביר את זה, זה היה כאילו סוג של זרמנו עם זה ובראש שלי היה לי שאני עוד שעה מסיימת והשוטר

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

מחכה לי למעלה להחזיר אותי הביתה. זה מה שהיה לי בראש, שאני מסיימת ואחרי זה נטפל בזה. מבחינתי חשוב לי להגיע בזמן הביתה להתארגן ושהוא יקח אותי הביתה, אמרו לי שהוא חיכה לי למעלה. ואז איך שסיימנו אני קוראת 1,000 אישומים והוא אומר לי פשוט לחתום ואני לא יודעת, אותי הרגילו שברגע שעומד מולי שוטר ואומר לי משהו אז זה מה שאני עושה. מבחינתי השוטר זה האדם הטוב. זה אדם שיודע לעשות את הדבר הטוב והנכון. איך שסיימתי את החקירה הזאת, כשאני מיהרתי וגם הוא מיהר, איך שזה נגמר אני באה לצאת חותמת על מה שהוא אומר שמים בי אזיקים בידיים וברגליים, בלי קשר, כאילו לא דיברנו על דברים לפני (בוכה), אמרתי להם מה עשיתי מה שביקשתם, אני הבנתי שאין מבחן היום, לא הבנתי מה היה שם בכלל, התחילו לי התקפי חרדה ובכי, כולם השכיבו אותי שם על כמו כיסאות מחוברים כאלה בשביל להסדיר את הנשימה שלי שאירגע. משם הרגשתי פשוט שכל הדברים מתערבבים לי ואני לא מבינה מה קורה, הכניסו אותי בתוך כלוב כזה קטן בתוך רכב (שיתה מבקבוק מים) "פרו' עמ' 124 ש' 12 – עמ' 125 ש' 4).

31. לגבי זכויותיה בחקירה: רצתה לדבר עם אמה כי היא "יודעת משפטים, היא יודעת מה לעשות בסיטואציה כזאת". אילו ידעה שיכולה להיעזר בחינם בסנגוריה הציבורית, הייתה עושה זאת. בחקירה נוספת שנערכה למחרת מעצרה, "הגעתי שבורה נפשית, אמרתי כל מה שאני יודעת, כל השערה שעלתה לי אמרתי לו. אמרתי לו שאם היה הייתי רואה, אמרתי לו שאין סיכוי אין סיכוי שהייתי מפספסת דבר כזה, זו לא הייתה אופציה" (פרו' עמ' 125 ש' 5-29).

אילו ידעה שאדם נפגע בתאונה: "הייתי לוקחת אותו בעצמי, הייתי דואגת לו בעצמי. בחיים לא הייתי משאירה. איזה סיבה יש לי להשאיר בן אדם שזקוק לעזרה שלי? קורה לי שאני רואה חיות פצועות בדרך ואני אוספת אותן לוטרניר, אז בן אדם כמוני?" (פרו' עמ' 125 ש' 33-31).

32. חקירה נגדית: נשאלה על הדיווח הראשון שמסרה ביוזמתה (ת/17), בו דיווחה, כזכור, על תאונה עם רוכב אופניים שהתפרץ לכביש, תאונה שלאחריה אחותה ירדה מן הרכב על מנת לוודא שהכל בסדר, ומשנוכחה לדעת "שמצבו תקין" נסעו מן המקום. הנאשמת אישרה כי היא זו שמסרה במשטרה את הדיווח ת/17. לטענתה, לאחר שהגיעה לביתה (לאחר התאונה ועוד בטרם מסרה את הדיווח ת/17) הבינה שהיה "אירוע מקביל". הדיווח ת/17 הוא "הסקה נסיבתית" ואיננו נכונה. ניסיונותיו של התובע לחלץ מן הנאשמת הסברים באשר לאותה "הסקה נסיבתית" עלו בתוהו, וגורל דומה ציפה לשאלותיו של בית המשפט. "בית המשפט: הסקה נסיבתית שמה?

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

תנסי להסביר לי. הודעה ראשונה שלך את מספרת ביוזמתך ואת באה מספרת סיפור על הסקה נסיבתית. אני רוצה להאמין למה שבן אדם מוסר במשטרה ואת אמרת "אני פגעתי ברוכב אופניים ואחותי אמרה לי שהוא בסדר". את אמרת את זה (ל)לא שאת מוזהרת. לילה קודם. את אומרת את זה ביוזמתך. מאיפה הסיפור של הסקה נסיבתית. את שיקרת בעדות הזו? ת. לא. אבל אני מסיקה מסקנות. הרי אם הייתי יודעת שהיה שם לא יודעת, שפגעתי ברכב הדבר הראשון שעשיתי זה לספר לאמא שלי שהיא בן אדם הכי קרוב אלי. לא ידעתי לא ידעתי. ואז למחרת אתה חושב ואתה לא מבין מה קורה? בית המשפט: את אמרת באיזה שהוא שלב בהודעה ת/17 שזו הסקת מסקנות ולא דברי אמת? ת. דיברנו עם השוטר והוא אמר לנו. בית המשפט: מה אמרתם לו שמה שאת מוסרת בהודעה זה שקר. ת. לא. אמרתי שלא ראיתי כי באמת לא ראיתי. בית המשפט: אז למה לא אמרת את זה בהודעה? ת. לא יודעת. לא זוכרת את השיחה שהייתה. אבל אני זוכרת שהוא היה על הספסל ודיברנו איתו. בית המשפט: למה לא אמרת בהודעה שזו הסקת מסקנות? ת. אני לא ידעתי שצריך לכתוב את זה. זה פשוט נבע משיחה לפני ודיברנו ואתה יודע אתה לא יודע מה קרה. הראש... לא יודעת" (פרו' עמ' 126 ש' 25 – עמ' 128 ש' 23).

33. הנאשמת עומתה עם כך שבשום שלב, החל מהדיווח הראשון ת/17, המשך בחקירותיה במשטרה וכלה במענה לכתב האישום (שאישרה מפיה בזמן אמת כי ניתן על דעתה), לא סיפרה את הגרסה שהעלתה לראשונה לקראת תום המשפט במענה המתוקן לכתב האישום, לפיה פגעה באופניים ללא רוכב עליהם (פרו' עמ' 128 ש' 24). לא ניתן הסבר כלשהו, פרט לתשובה לפיה תמיד ידעה שפגעה במשהו, כי חשה בפגיעה, אך לא ראתה דבר.

הנאשמת עומתה עם ההבדל בין טענתה כי לא ראתה במה פגעה, לבין מסקנתה כי לא פגעה במתלונן – ללא הועיל (פרו' עמ' 129 ש' 6-30).

לטענת הנאשמת התרחשו שתי תאונות, הראשונה בין רכב אחר לבין רוכב האופניים (ללא אופניים), והשנייה בין הנאשמת לבין האופניים ללא רוכב. ניסיון לעמת אותה עם עדויות המתלונן והחבר, העדים היחידים לאירוע (פרט לנאשמת ולאחות), אשר העידו כי התרחשה תאונה אחת בלבד, וכי אף רכב נוסף לא עבר בכביש (לפני התאונה ולאחריה), לא צלחו. הנאשמת ניסתה להסביר דבר והיפוכו: מחד גיסא, המתלונן והחבר לא ראו את התאונה הנוספת ("שקועים בסיטואציה אחרת"), ומאידך גיסא, הטענה שעלתה בדבר מעורבות אפשרית של סיאט לאון קופרה באירוע (נזכיר – לא מפיחם של המתלונן או החבר, כי אם מפיו של צ.ע. שכלל לא נכח

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

בזירת התאונה בזמן שהתרחשה), היא מדויקת וחד-משמעית "זה הדבר הכי... הכי עובדתי שיש פה בשטח" (פרו' עמ' 129 ש' 31 – עמ' 131 ש' 8).

34. הנאשמת עומתה עם טענתה בחקירתה (ת/4) כי המתלונן על אופניו התפרץ לנתיב שלה, וכי אין הדבר דומה לחפץ המונח/עומד על הכביש, כגרסתה החדשה, ושוב – ללא הסבר מספק. עומתה עם הדברים שאמרה לרס"ר גולן מרציאנו בזמן שעוכבה, לפיהם התנגשה ברוכב אופניים ואחותה ק' יצאה לבדוק את מצבו (ת/21), ללא הסבר (פרו' עמ' 132 ש' 1 – עמ' 133 ש' 2).

הנאשמת עומתה עם טענתה בחקירותיה לפיה הכביש היה חשוך, נתון שהשפיע על שדה הראייה, ובצד זאת עם סרטון הובלה והצבעה ועם סרטון שדה הראייה, שבשניהם נראית דרך מוארת. לשאלת בית המשפט אישרה כי מצב התאורה בסרטונים תואם את המצב שהיה בזמן האירוע. אישרה כי מצב התאורה בכביש טוב, וניתן לראות את המתרחש בו. שבה ועומתה עם גרסאותיה בשתי החקירות, כי המתלונן התפרץ לכביש. לא נתנה הסבר ראוי. הסבירה כי רצתה למסור גרסה וללכת לביתה. עומתה עם העובדה שהחקירה (ת/2) החלה לאחר שפקד מתן קליש הודיע לה על מעצרה (ת/20), משמע ידעה שאיננה הולכת "לאף מקום". טענה שהבטיח לה אחרת. עומתה עם העובדה שפקד קליש לא נשאל על כך בחקירתו הנגדית. עומתה עם כך שבמהלך חקירתה הראשונה התקשר אליה אחד בשום קוסטו, התאפשר לה לדבר איתו, והיא מסרה לו (בהתאם להנחיית החוקר) כי לא תוכל להגיע למבחן באותו יום. לא נתנה הסבר מספק. כשהתבקשה להתמודד עם המסקנה המתחייבת מטענותיה, לפיהן לנוכח קיומו של שדה ראייה תקין הרי שהיא פגעה בחוסר זהירות ברוכב האופניים, השיבה: "אני חושבת שאם הייתי חוזרת על אותה סיטואציה שוב, זה היה אותו דבר, כי זה לא היה בשליטתי ואני לא ראיתי. (בוכה)" (פרו' עמ' 133 ש' 3 – עמ' 135 ש' 28).

35. לנוכח גרסתה (החדשה) של הנאשמת בעדותה, כי לא ראתה את רוכב האופניים, עומתה לכל אורך עדותה עם טענותיה הסותרות בחקירותיה. כך, בחקירתה הראשונה אמרה הנאשמת מפורשות כי ראתה "אותו" "באותו רגע של הפגיעה" (ת/4 עמ' 10 ש' 31-38), ובחקירתה השנייה עצרה את הרכב כדי לראות ש"הוא" בסדר (ת/8 עמ' 16 ש' 3-33). לא למותר לשוב ולהבהיר – הנאשמת לא נתנה הסברים (פרו' עמ' 135 ש' 30 – עמ' 138 ש' 6). הנאשמת המשיכה והסתבכה ברצף ארוך של אי אמירת אמת גם כשעומתה עם עדותו של בן זוגה ניצן דייך, שהעיד על שיחת הטלפון ביניהם בסמוך לאחר האירוע, אז סיפרה לו שהייתה מעורבת בתאונה בה נפגע ילד (פרו' עמ' 138 ש' 7 – עמ' 139 ש' 31).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

הנאשמת עומתה עם סיבות ונסיבות ירידתה של ק' מן הרכב, בין השאר עם דבריה בחקירתה הראשונה (ת/4 ש' 220-223) לפיהם ק' סיפרה לה שנפגע בחור, כמו גם עם המענה לכתב האישום, במסגרתו עצם התאונה בינה לבין רוכב אופניים שנפגע כלל לא הייתה שנויה במחלוקת. לא סיפקה הסבר (פרו' עמ' 139 ש' 32 – עמ' 141 ש' 6).

כשנשאלה מדוע לא עצרה מיד במקום התאונה, השיבה שביקשה להימנע מיצירת סיכון בדרך. כשעומתה עם סרטון ההובלה וההצבעה בו תואר המקום בו עצרה, אישרה כי בכל מקום בו יכולה הייתה לעצור יצרה סכנה בדרך, שוב, לא ניפקה הסבר (פרו' עמ' 142 ש' 1-26).

36. כשעומתה עם כך שסיפרה בחקירתה השנייה כי מסרה את הרכב לפחח על מנת לתקנו (ת/6 ש' 199-205), אישרה כי מסרה את הרכב לפחח, ובאותה הנשימה ממש כפרה במטרה לשמה נמסר הרכב: "אף אחד לא החליט וזה לא עמד על הפרק לתקן את האוטו". עמדה על כך שהרכב לא נמסר לפחח לתיקון, אלא כדי לבצע שמאות בשל אירוע תאונתי קודם שעבר הרכב. אישרה את עדותו של הפחח, כי סיפרה לו שפגעה ברוכב אופניים. בהמשך האשימה את המשטרה כי איימה על הפחח על מנת לקבל את גרסתו: "ש. הוא מספר בבית המשפט מה את דיברת אתו. הוא משקר או לא? ת. הבן אדם הזה, הגיעו אליו, יש לו...הבן אדם הזה בוא נגיד שיש לו סוג של, יש לו עבר פלילי. הם הגיעו אליו למוסך והם אמרו לו, באו אליו כמה שוטרים ואמרו לו – אם אתה לא תשתף פעולה אתה תסתבך. תשאל אותו" (פרו' עמ' 143 ש' 32 – עמ' 145 ש' 29).

דיון

37. הערות מקדימות: ראשית, סיכומי הצדדים נלקחו בחשבון במסגרת פרק הדיון, ולא ראיתי לחזור על טענותיהם אלא בהתאם לצורך. שנית, שני הצדדים נמנעו מהבאת עדה מרכזית לאירוע – האחות, וכפועל יוצא מכך, גרסתה של זו לא כלולה במארג הראיות. חזקה על שני הצדדים כי שקלו היטב עמדתם, על השלכותיה הדיוניות והראייות. אקדים ואומר כי אילו נדרשתי לקבוע מיהו הגורם שעליו לשאת בנטל הראייתי למחדל, הרי זו ההגנה, כמי שלכאורה עשויה להיתרם מעדות אחותה של הנאשמת, שנסעה עמה ברכב. חרף האמור, ולאור המסקנות אליהן הגעתי סופו של דיון, לא נדרשתי להתייחס להשפעת הנטל הראייתי על התוצאה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

מהימנות: עדויותיהם של עדי התביעה כולם נמצאו מהימנות, וממילא השתלבו האחת ברעותה, כמו גם עם הראיות הרבות שנאספו. עדותה של הנאשמת, מנגד, התאפיינה בשינויי גרסה חוזרים ונשנים, היעדר יכולת להתמודד עם שאלות נוקבות, עם גרסאותיהם של העדים, לרבות בן זוגה והפחח, והקושי הגדול מכולם – התמודדות של הנאשמת עם גרסאותיה עצמה – הן במשטרה והן באמרותיה לעדים. ככל שהתקדמה עדותה בבית המשפט, כך ניתן היה להבחין כיצד הנאשמת הלכה והסתבכה בשלל אמרותיה, משל נקשרה בסבך של היגדים סותרים. חרף האמור, ולמרות ניסיונות בלתי פוסקים – של ב"כ המאשימה ושל בית המשפט – ליתן לנאשמת "חבל הצלה" בדמות האפשרות להתמודד עם הנסיבות ולספר את האמת כהווייתה, נראה כי הנאשמת סירבה ליתן לעובדות לבלבל אותה. חבל שכך, ואולם, רצונו של אדם – כבודו.

38. הנתונים שאינם שנויים במחלוקת, גם לאחר מתן מענה מתוקן לכתב האישום וסיכומי הצדדים: (-) המתלונן נפגע בתאונת דרכים. (-) הנאשמת הייתה מעורבת בתאונת דרכים בין הרכב לבין אופניו של המתלונן. לטענת המאשימה, התרחשה תאונת דרכים אחת ויחידה, במסגרתה פגעה הנאשמת במתלונן עת רכב על אופניו, בזמן שניסה להעלותם מהכביש אל המדרכה. לטענת הנאשמת, התרחשו שתי תאונות דרכים: בראשונה פגע רכב אחר (כנראה מסוג סיאט לאון קופרה) במתלונן בזמן שלא ישב על האופניים, ובתאונה שנייה פגעה הנאשמת באופניים בלבד, ללא רוכב עליהם. עובדות נוספות שאינן שנויות במחלוקת: (-) הנאשמת המשיכה בנסיעה קצרה לאחר התאונה, שאז עצרה את הרכב ממנו יצאה אחותה על מנת לברר מה אירע. לטענת המאשימה, כדי לברר מה קרה לרוכב האופניים. לא הצלחתי להבין את טענת הנאשמת בהקשר זה. (-) בהמשך היום מסרה הנאשמת את הרכב לפחח. לטענת המאשימה, כדי לתקנו. לטענת הנאשמת, על מנת לקבל חו"ד שמאות. (-) בשעה 21:00 לערך מסרה הנאשמת דיווח ראשון במשטרה (ת/17). לטענת המאשימה, מסרה גרסה כוזבת לפיה המתלונן התפרץ לכביש. לטענת הנאשמת, הגרסה כולה איננה נכונה, ומדובר בהסקת מסקנות שגויה. באותו האופן ביקשה הנאשמת להתכחש גם לגרסאותיה כפי שנמסרו בחקירותיה במשטרה.

תאונה אחת או שתיים?

39. למעט גרסתה הכבושה של הנאשמת, שהובאה לראשונה במענה המתוקן לכתב האישום לאחר שנשמעו מרבית עדי התביעה (ובהמשך בעדותה לפני), העדויות והראיות שהוגשו מבססות מסקנה אחת ויחידה, בלתי אֵין – המתלונן (על אופניו – תרתי משמע) היה מעורב בתאונת דרכים אחת ויחידה, אותה תאונה בה הייתה מעורבת גם הנאשמת. ראו:

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

(-) עדויותיהם הישירות של המעורב באירוע – המתלונן, ועד הראייה לאירוע – החבר, אשר תיאר את שניהם אירוע יחיד – וזהה, במסגרתו נפגע המתלונן מאחור מרכב בשעה שהיה על אופניו. לא תיאר אירוע מקדים או אירוע מאוחר. איש מהם לא העיד על כלי רכב נוספים שעברו במקום. ונזכיר – מדובר בשעת לילה מאוחרת (03:43 לערך) כשהעיר והכבישים כמעט ריקים מאדם. לא למותר להזכיר כי הנאשמת העידה (בחקירה ראשית) כי הכביש היה ריק, וכי לא עברו בו כלי רכב נוספים, לפני התאונה או לאחריה.

(-) הן ע.צ. והן אביו של המתלונן שהגיעו למקום בסמוך לאחר האירוע, העידו על דברי המתלונן והחבר, מהם לא ניתן להגיע למסקנה אחרת, אלא כי מדובר בתאונת דרכים אחת ויחידה.

(-) האמירות בדבר קיומו של רכב נוסף מסוג "סיאט לאון קופרה" לא הגיעו מפיהם של עדי ראייה לאירוע. המקור לכך, אליבא דחומר הראיות שהוצג בבית המשפט, הוא ע.צ. אשר ראה לטענתו רכב מסוג זה בדרכו לזירת התאונה. ההגנה לא כפרה בכך שע.צ. לא היה עד לתאונה, וממילא לא הצביעה על גורם נוסף כלשהו שראה רכב כזה בהקשר לתאונה (פרו' עמ' 118 ש' 7-5).

(-) עדותו של ניצן, בן זוגה של הנאשמת, שהעיד על שסיפרה לו בשיחת טלפון בסמוך לאחר האירוע, בעודה נסערת, כי הייתה מעורבת בתאונה בה נפגע אדם, ככל הנראה ילד.

(-) עדותו של הפתח, לפיה הנאשמת סיפרה לו כי פגעה ברוכב אופניים שהשתולל על הכביש.

(-) הדיווח הראשון של הנאשמת (ת/17), שנמסר (בכתב ידה) ביום 25.6.18 בשעה 21:00 לערך (כמעט יממה לאחר האירוע, ולאחר שהנאשמת השאירה את הרכב אצל הפתח). בדיווח תיארה הנאשמת תאונת דרכים בינה לבין "רוכב אופניים חשמליים (אשר) התפרץ לכביש, אל רכבי. נבהלתי, עצרתי בהמשך, אחותי ירדה לוודא שהכל בסדר עם רוכב האופניים ומשנ(ו) כחה לדעת שמצבו תקין נסענו משם".

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

(-) דבריה של הנאשמת לרס"ר גולן מרציאנו בזמן שעוכבה לחקירה (ת/21): "תום טענה שהתאונה הייתה עם רוכב אופניים בפריימן וכי אחותה שהייתה איתה אחות בשם ק', יצאה לראות שהכל בסדר וראתה שהבחור עומד והם נסעו".

(-) גרסתה של הנאשמת בחקירתה הראשונה (ת/2) לפיהם "פתאום התפרץ רוכב אופניים לנתיב שלי, נסעתי בנתיב הימני, יש שני נתיבים בכיוון הנסיעה שלי, שמעתי את הפגיעה ונתקפתי הלם, עצרתי אחרי הפנייה ימינה, הפנייה הראשונה ימינה, הייתי בשוק ושלחתי את אחותי שתראה שהוא בסדר, היא חזרה ואמרה שהכל בסדר והוא עומד על הרגליים והכל בסדר ואפשר לנסוע" (ש' 3-6). בהמשך: "ש. כיצד יכול רוכב אופניים להתפרץ מצד ימין באם ישנה מדרכה? ת. כי הוא היה על הכביש. ש. באיזה נתיב היה רוכב האופניים בעת התאונה? ת. הוא נכנס לנתיב שלי היה מימני, הוא היה על הכביש כל הזמן. ש. באם רוכב האופניים נסע בנתיב הימני, כיצד התפרץ לנתיב שלך? ת. פתאום הוא בא וראיתי אותו על הפנייה נוסע במהירות מטרופת... הוא היה בצד ימין והוא לקח זווית מאוד חדה שמאלה לכיוון שלי. ש. עם איזה חלק של הרכב שלך פגעת ברוכב האופניים? ת. עם הפינה הקדמית ימנית, אחותי הרגישה את המראה הימנית פוגעת ברוכב האופניים" (ש' 25-34). ועוד: "ש. האם הבחנת ברוכב טרם התאונה? ת. לא, לא ראיתי אותו בכלל. ש. מדוע לא הבחנת ברוכב האופניים טרם התאונה? ת. היה חשוך. ש. באם לא ראית את רוכב האופניים טרם התאונה, כיצד את יודעת כי סטה סטייה חדה שמאלה לנתיב שלך? ת. באותו הרגע ראיתי אותו בסטייה" (ש' 37-42). אשר לבדיקת מצבו הרפואי של המתלונן: "...זה הרגיש הדבר הנכון שקודם מלראות שהוא עומד, שהוא בסדר, וחם וחלילה לא קרה לו משהו" (ש' 71-70).

(-) גרסתה של הנאשמת בחקירתה השנייה (ת/6): "ש. מתי לראשונה את מבחינה ברוכב האופניים? ת. ברגע שממעתי את הבוס... אם הוא לא היה מתפרץ אז הייתי רואה אותו לפני" (ש' 69-73). "ש. אני רוצה להבין מתי לראשונה את רואה את רוכב האופניים? ת. זה השערות איך יכול להיות שדבר כזה קרה, אני שמעתי בוס, לא ראיתי את הפרצוף שלו, לא יודעת לזהות אותו, אין לי מושג מזה, רק אחותי ראתה אותו, אני קיבלתי פלאש של שוק (ש' 93-95). "ש. מה יש לך להגיד על כך שק' אמרה לך שנראה לה שיש לרוכב האופניים שבר? ת. אני לא זוכרת שהיא אמרה הכל בסדר הכל בסדר אפשר לנסוע הכל, הייתי קמה אם הייתי יודעת שיש שבר. בחיים לא הייתי נוסעת. ש. ק' אמרה לך שחזרה לאוטו האם השאירה פרטים לנפגע? ת. לא. אמרה לי רק הכל בסדר אין לך מה לדאוג. ש. מה עשיתם את וק' לאחר שהיא טענה שהכל בסדר עם הנפגע? ת. נסענו בזהירות הביתה" (ש' 152-158). "ש. בכל זאת נפגע רוכב אופניים, אז אחרי שנרגעת קצת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

מדוע לא עצרת בצד והרגשת צורך לצאת בעצמך ולא לתת לאחרותך שהיא סה"כ בת 16 ללכת ולבדוק מה מצב הרכב? ת. חשבתי שהכל בסדר, הייתי בטוחה במיליון אחוז שהוא בריא על 2 רגליים" (ש' 165-167).

(-) גרסתה של הנאשמת במענה לכתב האישום: "הנאשמת שמעה מכה כאשר היא לא יודעת מה פגע בה ובמי היא פגעה... לא כופרים בדיעבד בעצם הפגיעה במתלונן... היא עצרה בסמוך למקום התאונה ומי שירדה מהרכב זו אחותה הקטינה ק' כדי לבדוק ולעמוד על מצבו של המתלונן... היא שאלה בדבר מצבו של המתלונן, ענו לה והיא ידעה שהוא נחבל באפו". לא למותר לשוב ולהפנות לשני נתונים בהקשר למענה לכתב האישום. ראשית, המענה ניתן על-פה בנוכחותה של הנאשמת, אשר אישרה מפיה את נכונותו. שנית, גם במענה המתוקן (והכבוש), הנאשמת לא חזרה בה מגרסתה כי אחותה ק' יצאה מהרכב כדי לבדוק את מצבו של המתלונן. אם לא פגעה במתלונן, מדוע עליה לבדוק את מצבו?

(-) עדות הבוחן: ממצאים בזירה – חלקי הרכב שנמצאו מתאימים באופן מובהק וחד-ערכי לרכב, וכך גם החלקים שנמצאו בתא המטען של הרכב (כשנמצא בסמוך למוסך). לא נמצאו בזירה חלקים של כלי רכב נוסף. התאמת נזקים מובהקת בין הרכב לבין האופניים. מנגנון הפגיעה אותו קבע הבוחן בהתבסס על התאמת הנזקים (פגיעה באופניים מאחור בספּל, בזווית מימין לשמאל) מתיישב עם עדויותיהם של המתלונן והחבר. מצלמות אבטחה – לא רק שלא נראתה מכונית נוספת, אלא שהרכב של הנאשמת הוא שנראה בסרטונים, והזמנים תואמים למועד התרחשות התאונה.

(-) גרסתה המאוחרת של הנאשמת, אשר נמסרה לראשונה חודשים ארוכים לאחר שהחל המשפט ונשמעו מרבית העדים, איננה רק גרסה כבושה, כי אם איננה מתיישבת כלל עם אסופה נרחבת של ממצאים ועדויות. הגרסה לפיה באורח פלא התרחשו בזו אחר זו שתי תאונות דרכים, שאיש אינו מודע לקיומן עד השלב המתקדם במשפט בו מסרה הנאשמת מענה מתוקן לכתב האישום, היא גרסה פנטסטית, בלתי סבירה בעליל, ונמצאת בסתירה מובנית למכלול הראיות שנאספו. לא למותר להוסיף כי הרעיון לפיו האופניים נסעו ללא רוכב והתנגשו במכונית בה נהגה אותה עת הנאשמת, הוא בדיוני, משלמיטב ידיעתו של בית המשפט, אופניים אוטונומיים (להבדיל ממכונית) הם בגדר אמצאה שטרם באה לעולם, וממילא אין טענה (ולבטח לא כזו שהוכחה) כי אופניו של המתלונן ניחנו ביכולת זו. באותו האופן, גם הטענה כי קודם נפגע המתלונן (על ידי רכב אחר) ולאחר מכן נפגעו האופניים (על ידי הנאשמת, עת היו מונחים על הכביש) איננה נתמכת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

באיזו מהעדויות והראיות הרבות שנאספו. ונזכיר, גרסתה המאוחרת של הנאשמת נסתרת מפיה בעדותה לפניי (בחקירה ראשית), כי לא עבר ברחוב רכב נוסף כלשהו, לפנייה או אחריה.

מסקנה: התרחשה תאונת דרכים אחת ויחידה, בה היו מעורבים הנאשמת (ברכב אותו נהגה) מצד אחד, והמתלונן על אופניו מצד שני.

מצבם של המתלונן ואופניו בזמן התאונה

40. האם בעת שהתרחשה התאונה ניסה המתלונן לעלות עם האופניים על המדרכה, כפי שנטען בכתב האישום וכפי שהעיד המתלונן? האם המתלונן רכב על הכביש בצמוד לשפת המדרכה? שמא השתולל על אופניו ונכנס לנתיב נסיעתה של הנאשמת כפי גרסתה בדיווח הראשון ת/17 ובחקירותיה במשטרה?

אשר לאפשרות האחרונה, דינה להישלל מכל וכל, לא רק מכיוון שאיננה מתיישבת עם גרסאותיהם של המתלונן וחברו, ולא רק מכיוון שאינני מאמין לגרסאותיה (הרבות – באיזו על בית המשפט לבחור?) של הנאשמת, ולא רק בשל מנגנון הפגיעה כפי שנקבע על ידי הבוחן, ומקובל עליי במלואו, אלא מפאת השילוב בין המסקנות אליהן הגיע הבוחן לבין עדויותיהם של המתלונן והחבר. אשר לשתי החלופות הראשונות, אינני רואה צורך להכריע ביניהן. בין אם המתלונן רכב על האופניים בצד המדרכה (בדיווח ללא כוח מנוע חשמלי, לאחר שהסוללה נפרקה, והובאו ראיות מגוונות לכך), ובין אם ישב על האופניים מתוך כוונה להעלותם על המדרכה – אין לדבר חשיבות בבחינת אחריותה של הנאשמת לעבירות המיוחסות לה. ובשאלת מהימנות עדויותיהם של המתלונן והחבר – שתי העדויות מהימנות עליי, ולא מצאתי כי הפער בנתון (יחיד) זה, יש בו כדי להשפיע על הערכת המהימנות.

מכאן, אני קובע כי המתלונן ישב על מושב האופניים על הכביש בנתיב הימני בצד המדרכה, ואינני קובע האם האופניים היו בתנועה לפני, שמא עמדו מניע. כך או אחרת, נדחת בזה הטענה כי המתלונן השתולל ברכיבה ונכנס לנתיב נסיעתה של הנאשמת.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

אחריות הנאשמת להתרחשות התאונה

41. כאמור, מסקנותיו של הבוחן מקובלות עליי, משהן מתיישבות להפליא עם מלוא הממצאים והעדויות שנאספו. לא למותר לציין כי לא הוגשה חוות דעת מומחה נגדית, וכי לא עלה בידי ההגנה להפריך איזו ממסקנותיו של הבוחן.

הכביש ישר, יבש, מזג האוויר היה נאה, מצב התאורה בכביש היה תקין, וניתן היה להבחין ברוכב האופניים ממרחק של לפחות 71 מטרים. הנאשמת בעדותה אישרה כי הכביש היה מואר, ובא כוחה חיזק טענה זו בסיכומיו, עת הבהיר כי "אמה של הנאשמת מתקנת אותי תוך כדי הסיכומים. לטענת הנאשמת לא יכול להיות מצב שהיה שם בן אדם כי דווקא בגלל שהכביש כל כך מואר והראות טובה זה מצביע על כך שהנאשמת לא הייתה יכולה לפספס את הרוכב, ולא היה שם רוכב אופניים אלא לכל היותר אופניים בלבד מכיוון שאם היה שם רוכב וגם לצד השיחים ואבני השפה, הנאשמת הייתה מבחינה בו מכיוון שהיא זוכרת היטב שלא הייתה עסוקה בשום דבר וודאי לא בשיחת טלפון אשר מבדיקת הטלפון שנבדק בתחנת המשטרה, לא נראו שיחות נכנסות שיחות יוצאות" (פרו' עמ' 157 ש' 6-11).

לא הועלתה טענה לליקויים במנגנון הבלימה של הרכב, וממילא הוא נבחן ונמצא תקין (ת/31 סעיף 8: "הגה מעביר תנועה לסרן קדמי + דוושת בלם מגיבה היטב").

מרחק העצירה (שחושב תוך התחשבות במלוא הפרמטרים הרלבנטיים: (-) מהירות נסיעה של 60 קמ"ש, כטענת הנאשמת שסיפרה בחקירתה כי לא עברה את המהירות המותרת; (-) מקדם זמן מערכת; (-) מקדם תגובת נהג; (-) מקדם לילה) עומד על 43.51 מטרים. משמע, אילו הנאשמת בלמה את הרכב בזמן, למן הרגע בו צריכה הייתה לראות את המתלונן על אופניו, הייתה נעצרת 27.49 מטרים לפני האופניים, באופן שהתאונה הייתה נמנעת.

אשר לחבלות שנגרמו למתלונן, אלו הוכחו בראיות שהוגשו לבית המשפט (ת/12, ת/14) ונתמכו בעדויות. מסקנה: המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את אחריותה של הנאשמת להתרחשות התאונה, וכפועל יוצא מכך, את העבירה המיוחסת לנאשמת – נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

הפקרה

42. ב"כ הנאשמת ניסה לשכנע כי ראוי היה למאשימה לשקול לייחס לנאשמת עבירה חמורה פחות מהפקדה, קרי, עבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). בצד זאת, השיב בהגינות לשאלת בית המשפט: "בית המשפט: ככל שבית המשפט יקבע שהנאשמת פגעה ברוכב האופניים, וככל שבית המשפט יקבע שהנאשמת ידעה ולכל הפחות עצמה עיניה מפני האפשרות שרוכב האופניים נחבל כתוצאה מהתאונה, האם אין בכך לדעתו של הסנגור כדי להקים את עבירת ההפקרה? ב"כ הנאשמת: ככל שבית המשפט יקבע הוא יקבע את מה שהוא יקבע. אני מסכים שאלו יסודות העבירה של הפקרה" (פרו' עמ' 160 ש' 5-9).

קבעתי כעובדה כי הנאשמת פגעה במתלונן וגרמה לו לחבלה של ממש. אין חולק על כך שהנאשמת המשיכה בנסיעה, מבלי לעצור, ועצרה במרחק של כמה מאות מטרים. אינני מקבל את טענתה של הנאשמת, כי נמנעה מלעצור בסמוך לתאונה על מנת שלא לסכן את התנועה. הוכח כי אין הבדל בסיכון לתנועה בין המקום בו עצרה הנאשמת לבין הסיכון לתנועה אילו עצרה בזירת האירוע (סרטון הובלה והצבעה ועדותה של הנאשמת פרו' עמ' 142 ש' 1-26).

אני קובע כעובדה כי הנאשמת ידעה אל נכון שפגעה באדם, ולאחר שאחותה ק' חזרה לרכב, ידעה כי פגעה בילד. יותר מכך, אין המדובר בעצימת עיניים כי אם בידיעה פוזיטיבית. בעניין זה אין לי אלא לשוב ולהפנות לראש הפרק העוסק בתאונה אחת או שתיים, פסקה 39 לעיל.

43. אשר למסגרת הנורמטיבית ולשאלה מדוע יש להרשיע דווקא בעבירה החמורה של הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ולא בעבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה, מדובר בסוגיה שנדונה רבות בפסיקת בית המשפט העליון. ראו, מבין רבים, ע"פ 9628/09 בת אל שרעבי נ' מדינת ישראל (1.3.12):

"באשר להכרעת הדין, המערערת טוענת כי העובדה שעזבה את מקום התאונה לאחר הגעת רכב ההצלה למקום, שוללת את האפשרות להרשיעה בעבירת ההפקרה. לשיטתה, משהגיע רכב ההצלה – לא ניתן עוד לקבוע כי היא היתה יכולה להגיש לחמאדה עזרה נוספת בנסיבות המקרה, כפי שדורש סעיף 64א(ב) לפקודה, ועל כן לא מתקיימים יסודות עבירה זו בעניינה. המערערת סבורה כי האכסניה המשפטית המתאימה לנסיבות המקרה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

הינה עבירת אי-דיווח על תאונה (בהתאם לתקנה 144(4) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961), ולא עבירת ההפקרה.

...

עבירת ההפקרה משרתת מטרה מרכזית אחת, ולצידה שתי מטרות-משנה:

(א) המטרה הראשונה – העבירה מבטיחה כי תינתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה, וזאת על-מנת לשמור על גופו ועל חייו של הנפגע.

(ב) מטרת המשנה –

(1) העבירה מכוונת למנוע מנהג מלהתחמק מאחריותו לתאונה.

(2) עבירת ההפקרה מקלה על יכולתן של רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונת הדרכים ומי אחראי לה.

...

התכליות העומדות בבסיסה של עבירת ההפקרה מתלכדות במקרה שלפנינו, והן מורות כי פירושו הראוי של המונח "עזרה שהיה ביכולתו [של נהג המעורב בתאונה] להגיש בנסיבות המקרה" איננו מצומצם רק להישארות הנהג המעורב במקום עד להגעת רכב ההצלה. הטעם לכך הוא זה: הסתלקות בטרם סיום חקירת האירוע איננה מספקת את הסטנדרט של מתן עזרה שניתן להגיש, שכן למעוררת לא נשקף כל סיכון מהישארותה במקום התאונה. לכן יש לפרש את עבירת ההפקרה ככזו המכוונת להציב רף התנהגות גבוה במערכת היחסים שבין אדם לחברו, וככזו אין להגביל את תחולתה במקרה שבו הנהג המעורב בתאונה ביקש להסתלק לאחר הגעת הגורמים הרפואיים למקום.

...

תוצאה זו מתיישבת גם עם נטיית הפסיקה שדנה בעבירת ההפקרה (כפי שהיא הובאה בפסקה 12 שלעיל) לראות בחובה שמציבה עבירת ההפקרה כחובה מהותית – קרי, חובה שאיננה טכנית, ושלא ניתן להתחמק ממנה גם בנסיבות שבהן הסיוע הרפואי נראה מיותר, נוכח מצבו הקשה של הנפגע, ואף מקום בו הנפגע נפטר מפצעיו (ראו: פרשת ממון; פרשת גולה). אם גם במקרים בהם הנפגע נפטר, ומטבע הדברים לא נזקק לטיפול רפואי, ראה לנכון בית המשפט להרשיע את הנהג המעורב בתאונה בעבירת ההפקרה – הרי שמקל וחומר יש להרשיע את המעוררת בענייננו בעבירה זו, שכן האחרונה הסתלקה ממקום התאונה, כאשר מצבו של הנפגע לא היה ידוע לה כלל" (פס' 8-19).

44. המקרה שלפנינו מתיישב להפליא עם כל רכיביה של עבירת ההפקרה: לאחר שהנאשמת הייתה מעורבת בתאונה בה נפגע אדם, היא לא עצרה את הרכב בזירת התאונה, אלא במרחק. הנאשמת כלל לא ירדה מן הרכב, לא על מנת לסייע לקורבן העבירה, לא

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

כדי לסייע לרשויות אכיפת החוק ולכוחות ההצלה במסירת פרטים רלוונטיים באשר לנסיבות התאונה, ולא כדי להשאיר את פרטיה למשטרה ולקורבן. התייצבותה של ק' בזירת התאונה, למשך דקות ספורות, אין בה כדי לפטור את הנאשמת מחובותיה החוקיות והמוסריות. על כך נוסיף כי ממילא, ק' לא מסרה לנוכחים פרטים כלשהם אודות נסיבות התרחשות התאונה, לא בדקה כיצד ניתן לסייע, ולבטח לא השאירה את פרטיה של הנהגת הפוגעת – הנאשמת. לאחר שהאחות חזרה לרכב עזבה הנאשמת את המקום. רק בחלוף קרוב ליממה, בשעה 21:00 לערך (התאונה התרחשה לפנות בוקר, בשעה 3:43 לערך) התייצבה הנאשמת בתחנת המשטרה על מנת למסור דיווח אודות תאונה בה הייתה מעורבת (ת/17). לא למותר להזכיר כי מסרה במכוון נתונים שגויים, לפיהם קורבן העבירה התפרץ בכיוונה, טענה שאיננה אמת, לא מסרה את פרטיו של הקורבן (אותם לא טרחה לברר בזירת התאונה), ולא סיפרה כי בזמן שחלף מסרה את הרכב לתיקון.

45. ההחלטה אילו עבירות לייחס לנאשמת מסורה באופן בלעדי למאשימה. בית המשפט איננו "תובע על", ואין זה מתפקידו לבקר באופן מנהלי את עבודתם של גופי התביעה, אלא בהתאם למסגרת שהותוותה בחוק ובפסיקה, דוגמת טענות להגנה מן הצדק. ראו רע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רפי רותם (5.5.20):

"הכרעותיה של הערכאה המבררת בשאלה הראייתית, כמו גם בשאלת בחינת האינטרס הציבורי, אינן ביקורת מנהלית על החלטת התביעה. בית המשפט בוחן את הסוגיות שנבחנו על-ידי התובע 'דה-נובו', כשלמעשה המצע העובדתי שניצב לפני כל אחד מהם בעת הכרעתו יכול ויהיה שונה. התובע מקבל החלטתו בהסתמך על המצע הגולמי שאותו קיבל מהרשות החוקרת, ואילו בית המשפט מכריע על סמך העדויות שנשמעו לפניו, מהימנותם של העדים, ויתר הראיות הקבילות שהובאו לפתחו. יכול ובין המצע הראייתי שהוגש לתובע, לבין זה שנבחן על-ידי בית המשפט קיים פער. כך, הודעה משטרית מסוימת שעליה ביסס תובע את החלטתו להעמיד לדין אינה יכולה לשמש לביסוס האשמה, שעה שהעד מסרב להעיד בבית המשפט. לחלופין, העד הופיע למסור את עדותו, אלא שבמהלכה התברר כי דבריו אינם מהימנים. הפגם במהימנותו לא יכול היה להיודע לתובע במהלך לימוד התיק, אלא רק במהלך שמיעת עדותו בבית משפט. יפים לעניין זה דברי השופט י' עמית: "איני רואה למתוח ביקורת על התביעה שנקטה בקו זהיר של העמדה לדין, מה עוד, שיש להישמר מפני חכמה בדיעבד. לעיתים, תמונת הראיות שנפרסת בפני הערכאה הדיונית רחבה ומלאה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

יותר ממסכת הראיות לכאורה שעמדה בפני הפרקליטות בשלב ההחלטה על העמדה לדיון (עניין גוטסדינר, פסקה 55; גביזון עמוד 149). משתמונת המצב העומדת לפני כל אחד מן הגורמים שונה, לא ניתן לראות את החלטתו של בית המשפט כביקורת על ההחלטה המנהלית; לפיכך אין הוא רשאי לבטלה מעיקרא, אלא להכריע את גורל הנאשם בהתאם לאפשרויות השונות שנקבעו בדין: הרשעה, זיכוי, אי-הרשעה, או ביטולה" (פס' 58 לפסק דינו של כב' השופט נ' סולברג).

...

"ההגנה המוצעת כיום לנאשם בהליך הפלילי הורחבה ושוכללה. לא נוכל להרחיב את יריעות אהלה, להאריך את מיתריה – לבל ישתנה ההליך הפלילי עד שלא נדע כי באנו אל קרבו. אמנם, העילות הקיימות כיום בדין הפלילי אינן חופפות במלואן לאלו הקיימות בדין המינהלי, אך הן קרובות אליו; קרובות מאוד. מעטפת שלמה של הוראות, כללים והליכים עומדים לו, לנאשם בדין הפלילי. מטרתם לצמצם טעויות ופגמים, לטייב את הדיון ולזקקו, אך לא להמיר את שיקול דעתו של התובע בשיקול דעתו של בית המשפט. הותקן לבית המשפט המקום והזמן לומר את דברו, להכריע את הדיון, לזכות את הזכאי, להרשיע את החייב, לעיתים גם להותירו ללא הרשעה.

עקרון השוירות בפלילים

משבאנו לכלל מסקנה, כי אין מקום לכינונה של דוקטרינת הביקורת המינהלית בפלילים, וכי במסגרת ההגנה מן הצדק אין להרהר אחר סבירות שיקול הדעת של התביעה בהגשת כתב האישום, דומה, כי תם מסענו" (פס' 67-68).

ב"כ הנאשמת הבהיר, ובצדק, כי איננו מבקש להעלות טענות מסוג אכיפה בררנית (לעניין אחותה של הנאשמת, פרו' עמ' 156 ש' 21). מכאן, לאחר שקבעתי כי המאשימה הוכיחה את מלוא רכיבי עבירת ההפקרה, אין עוד מקום להידרש לשיקול הדעת שלה ולברירות שעמדו בפניה בטרם הגישה את כתב האישום.

מסקנה: המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשמת עברה עבירה של

הפקרה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

שיבוש מהלכי משפט

46. מקריאת כתב האישום עולים שלושה מעשים בגינם ניתן לייחס לנאשמת עבירת שיבוש מהלכי משפט (להלן: שיבוש): א. פלסטיק מראת הצד אשר נלקח על ידי האחות מזירת התאונה, והונח בתא המטען של הרכב על ידי ק' או הנאשמת. ב. מסירת הרכב לתיקון אצל הפחח. ג. דיווח כוזב על נסיבות התרחשות התאונה במסגרת ת/17.

במהלך חקירתם הנגדית של עדי התביעה ביקש ב"כ הנאשמת לברר היכן בחקירותיה של הנאשמת יוחסה לה עבירת השיבוש. רס"ב איל שמביק (חקירתה הראשונה של הנאשמת – ת/2) אישר כי לא שאל שאלה ממוקדת בחשד לשיבוש, אם כי לטענתו, עזיבת זירת התאונה ושליחתה של האחות כדי לברר את מצבו של המתלונן, מקימה חשד לשיבוש (פרו' עמ' 83 ש' 28 – עמ' 84 ש' 15). הבוחן (חקירתה השנייה של הנאשמת – ת/6) השיב כי השיבוש נלמד מההפקרה כמו גם ממסירת הרכב לתיקון מבלי לדווח על התאונה במשטרה במהלך יום שלם (פרו' עמ' 119 ש' 16 – עמ' 120 ש' 28).

ב"כ המאשימה, בסיכומיו, ביקש להתבונן על מעשיה של הנאשמת ב"מבט על": הנאשמת פגעה ברוכב אופניים, עזבה את המקום והפקירה אותו למרות מודעותה לפגיעה. מאוחר יותר מסרה את הרכב לתיקון במוסך, ורק לאחר מכן התייצבה בתחנת המשטרה למסירת דיווח (פרו' עמ' 153 ש' 7-30). כן טען כי מדובר בעבירה התנהגותית ולא בעבירה תוצאתית, משמע, התביעה איננה נדרשת להוכיח כי המעשה השפיע בפועל לרעה על מהלכי המשפט, ודי בכך שהנאשמת התכוונה להשיג את התכלית האסורה על פי חוק.

מסגרת נורמטיבית

47. סעיף 244 לחוק העונשין – שיבוש מהלכי משפט:

העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ה(5) 729, 743 נקבע:

"מנוסח סעיף 244 לחוק עולה כי אין הכרח להוכיח גרימת תוצאה של שיבוש מהלכי משפט. על-כן מהווה העבירה לפי סעיף 244 לחוק עבירת התנהגות ולא עבירת תוצאה. הנחת המחוקק היא שהפגיעה באושיות המשפט על-ידי מעשה שנעשה מתוך שאיפה לשיבוש הליכים היא כה חמורה ומסוכנת, עד כי אסר על כך בלי לדרוש שיתקיים שיבוש הליכים ממש.

...

היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 244 לחוק הוא השאיפה לפגוע בקיומו של ההליך השיפוטי ("למנוע"), השאיפה לפגוע במטרתו או בעצם התנהלותו של ההליך השיפוטי ("להכשיל") או השאיפה לפגוע במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי ("להביא לידי עיוות דין"). הגדרה זו של השאיפה להשגת אחת מהחלופות כחלק מהיסוד הנפשי של העבירה היא בגדר הכבדה על הוכחת היסוד הנפשי, והיא מבטאת את האנטי-חברתיות שסעיף 244 לחוק בא למונעה במסגרת ההגנה על ההליך השיפוטי. בהגדרת היסוד הנפשי יש כדי לתחום את גבולותיה של העבירה אל מול ההגדרה הרחבה של הרכיב ההתנהגותי בה. הנה-כי-כן, במסגרת היסוד הנפשי בעבירה לפי סעיף 244 לחוק יש להוכיח – מלבד מודעות לטיב ההתנהגות ולקיום הנסיבות – גם "[כ]וונה למנוע או להכשיל ההליך השיפוטי או להביא לידי עיוות דין" (עמ' 745).

מעשיה של הנאשמת

48. נטילת פלסטיק מראת הצד מזירת התאונה – בוצעה על ידי האחות. הנחתו ברכב – המאשימה לא ידעה האם לייחס מעשה זה לנאשמת או לאחותה, וממילא לא הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשמת היא שביצעה זאת, או אפילו כי ידעה על כך. מכאן – לא הוכח הרכיב העובדתי, ואין במעשה זה כדי להביא להרשעת הנאשמת בשיבוש.

49. העמדת הרכב לתיקון – הנאשמת לא כפרה במסירת הרכב לפחח ובהצבתו מחוץ למוסך, אך טענה כי לא ביקשה מהפחח לתקנו. על רקע קביעות המהימנות עליהן עמדתי לעיל, אני דוחה בשתי ידיים את גרסתה המופרכת של הנאשמת, ומקבל את גרסתו של הפחח אותה מצאתי כמהימנה: הרכב נמסר למוסך בעקבות התאונה, על מנת לתקנו ולהשיבו למצב בו יוכל לשוב ולנוע בבטחה על הכביש. לא למותר להזכיר כי העדפתי ללא היסוס את גרסתו של הפחח גם בכל הנוגע לאמרותיה של הנאשמת בדבר נסיבות התאונה, כמו גם כי המליץ לנאשמת לדווח למשטרה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45327-08-18 מדינת ישראל נ' תום סהר

אודות התאונה. אין גם ספק, כי אילו תוקן הרכב, היה בכך לפגום בחקירה ולשבשה. משמע, המאשימה הוכיחה את הרכיב העובדתי העומד בבסיס עבירת השיבוש.

אשר לרכיב הנפשי, יש להכריע האם במסירת הרכב לתיקון התכוונה הנאשמת למנוע את ההליך השיפוטי, להכשילו או להביא לידי עיוות דין (נזכיר, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית). ככל שזו הייתה כוונתה, עליי להרשיע את הנאשמת בשיבוש מהלכי משפט.

ב"כ המאשימה הפנה לת"פ (מחוזי ב"ש) 40130-06-12 מדינת ישראל נ' חיים אשר משה אלון (21.5.14), שם הרשיע בית המשפט את הנאשם בשיבוש לאחר שהעמיד לתיקון רכב שניזוק בתאונה, שיקר לנציגי המוסך וחברת הביטוח, והכל מתוך מטרה להרחיק עצמו מזירת התאונה ולהסתיר את העובדה שהיה מעורב בתאונת דרכים קטלנית. "הנאשם מיהר לנסות לתקן את נזקי התאונה, כדי להכשיל את חקירת המשטרה שתקשור אותו לתאונה הקשה בה מצא המנוח את מותו. רק לאחר חקירה מאומצת ולמרות מעשי הנאשם לשבש את החקירה, הצליחה המשטרה לגלות שרכבו של הנאשם הוא שפגע באופני המנוח ובמנוח".

לכאורה, קיים דמיון בין המקרים. גם בענייננו העמידה הנאשמת את הרכב לתיקון בטרם מסרה גרסה ראשונה במשטרה. גם בענייננו הנאשמת הרחיקה עצמה מאופן התרחשות התאונה, עת דיווחה בכזב כי המתלונן התפרץ באופניו לכיוון הרכב, והסתירה את העובדה שהרכב נמסר לתיקון. מנגד, דווקא התייצבותה של הנאשמת בתחנת המשטרה בחלוף שעות ספורות מהעמדת הרכב לתיקון (בין אם ביוזמתה, בין אם ביוזמת אמה, ובין אם לאחר שקיבלה את עצתו הטובה של הפתח), עשויה להקים ספק, ולו קטן, בשאלה האם מסירת הרכב למוסך נועדה, בין השאר, להגשים את שאיפתה לשבש את החקירה. אילו לכך כיוונה, מדוע לה לפנות למשטרה ולשתף את גורמי אכיפת החוק במעורבותה בתאונה? ואם לדווח על התאונה, מדוע לעשות זאת בטרם תוקן הרכב? מחד גיסא, אין ביטחון שתהיות אלו חלפו כלל ועיקר במחשבתה של הנאשמת. אפשר (ואף סביר להניח) כי מסרה את הרכב למוסך מתוך מטרה כפולה – לתקנו ובה בעת להקטין את הסיכון כי תיאלץ לשאת באחריות בגין גרימת התאונה. מאידך גיסא, האפשרות כי מסירת הרכב למוסך נועדה כדי לתקנו בלבד – הא ותו לא, הגם שהיא סבירה פחות בעיניי, איננה קלושה כדי אפשרות שיש לבטלה מכל וכל.

הנאשמת הקשתה מאד על בית המשפט לבסס ספק סביר באשמתה: הקפידה להרחיק עצמה מן האמת במהלך כל עדותה, לרבות בסוגיה דנן, עת עמדה על דעתה כי מסרה את הרכב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 18-08-45327 מדינת ישראל נ' תום סהר

למוסך, לאחר התאונה, שלא על מנת לתקנו. ואולם, משקבעתי פוזיטיבית כי זו הייתה כוונתה, מחובתי לבחון האם נלוותה לה אותה "שאיפה" נוספת – שיבוש ההליכים. לאחר שהפכתי והפכתי בסוגיה, עודנו מהדהד בראשי סימן השאלה (הקטן, יש לומר בהגינות), שמא בכל זאת כוונתה הבלעדית של הנאשמת הייתה לתקן את הרכב. אדגיש: כפסע בין הנאשמת לבין הרשעה בעבירת שיבוש הליכי משפט, ואולם אותו ספק קטן, קל שבקלים, מנקר ואיננו נותן מנוח, והוא שקבע סופו של דבר את התוצאה והביא לזיכוייה של הנאשמת מן העבירה.

אשר לגרסתה הכוזבת של הנאשמת בדיווח הראשון ת/17 (כמו גם בחקירותיה), לא החוקרים ולא המאשימה ביקשו לייחס לה עבירת שיבוש בגין מעשה זה.

מסקנה: מצאתי לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, מעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

תוצאה

50. אני מורה על הרשעתה של הנאשמת בעבירות נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, לפי סעיפים 62(2), 38(2), 38(3) לפקודת התעבורה, והפקרה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, ומורה על זיכוייה מחמת הספק מעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"א, 19 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים

גיא אבנון, שופט